

AVOGACÍA COMPOSTELÁ

Nº 13 Xuño 2013
Exemplar gratuito

Ilustre Colexio de Avogados
de Santiago de Compostela

O COLEXIO DE AVOGADOS DE SANTIAGO, UNIDO NA DEFENSA DA SÚA PROFESIÓN

**Os avogados composteláns,
ploneiros no rexeltamento das taxas xudiciais**

**Defensa da excepcionalidade de Santiago para manter
o partido xudicial e da pervivencia do Colexio de Avogados**

**Evaristo Noguelra: «Non podemos permitir que se produza
un retroceso de corenta anos na administración de xustiza»**

FESTIVIDADE DE SAN RAIMUNDO DE PEÑAFORT

ENTREVISTAS

- Gumersindo Guinarte,
profesor de Dereito Penal da USC

- Paco Castro,
gardián reitor do convento de San Francisco

ENTREVISTA

**Pilar Fernández, fiscal: «As taxas son
unha privatización dun servizo público»**

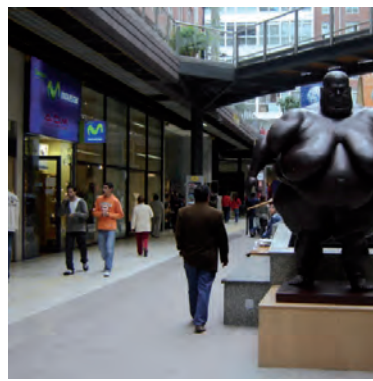
VIDA COLEXIAL

**O Colexio de Avogados,
galardoado nos premios Peña Novo**

Bienvenido a su centro comercial y de negocios...

**Servicios
Rentabilidad**

**Instalaciones
Comercios**

**desde
9 €/m2**

**Todos los
gastos
incluidos**

Su oficina a 100 metros del Juzgado

MÁS INFORMACIÓN

981 560 845 • informacion@areacentral.com

Edificio Área Central, sótano -1 L-A-4 • 15707 Santiago de Compostela

area central
CENTRO COMERCIAL Y DE NEGOCIOS

Avogacía Compostelá

Dirección

Evaristo Nogueira Pol

Secretaría técnica

Manuel Arza Galán

Asesoramento lingüístico

Martín Ramos Insua

Consello de redacción

Timoteo Gutiérrez Valerio

Mª Luisa Pasín Mato

Patricia López Arnosó

Javier Sánchez-Agustino

Noemí Peteiro Pereda

Paulo López Porto

José R. Oulego Erroz

Mª del Mar Vivero Vizoso

Javier Constenla Vega

Manuel F. Martín García

Adrián García García

www.icasantiago.org

Sumario

Editorial

4

Novas da avogacía

5

A Mutualidade da Avogacía presenta en asemblea e ante a prensa os resultados da Memoria de actividades e o Balance de xestión do exercicio 2012
A Mutualidade da Avogacía e "la Caixa" renovan o convenio de colaboración ao que poden adherirse máis de 170.000 mutualistas

5

6

Actualidade

8

O Colexio de Avogados, unido nunha etapa clave para a profesión

8

Entrevista

10

Pilar Fernández, fiscal

10

Colaboración

12

Unha forma de humanizar a xustiza: o informe pericial social, de Pilar couce Freire

12

Actualidade

15

A Xunta iniciou o labor de expurgación dos arquivos xudiciais para gañar espazo e conservar o patrimonio

15

Entrevistas

16

Gumersindo Guinarte, profesor de Dereito Penal da Universidade de Santiago

16

Paco Castro, gardián reitor do convento de San Francisco

20

Vida colexial

23

Festividade de San Raimundo de Peñafort

23

Curso de especialización en violencia de xénero

27

Curso de especialización en mediación civil e mercantil

27

As cotas colexiais durante o primeiro ano para os

28

novos avogados, entre as máis baratas de España

28

Acordos da Xunta de Goberno

30

Premio Peña Novo para o Colexio de Avogados de Santiago

30

Visita de dous maxistrados da Corte Suprema de Guatemala

30

Novidades lexislativas

31

Circulares informativas

31

Ao pé da letra

32

Dereito á lingua que eu falo, por Francico Javier Sanjiao Otero

32

Biblioteca

36

O colexio nos medios

38

Opinan de nós

38

Fernando Barros Fornos, secretario da Cámara de Comercio de Santiago de Compostela

38

Co patrocinio de:

XUNTA DE GALICIA

Depósito legal: C-3778-2007

Deseño e maquetación: LUPA Comunicación

O Ilustre Colexio de Avogados de Santiago de Compostela non se fai responsable das opinións expresadas polos seus colaboradores.

Estimados/as compañeiros/as:

Evaristo Nogueira Pol
Decano do Ilustre Colexio
de Avogados de Santiago

A punto de rematar o ano xudicial, cómpre facer unha reflexión sobre os problemas que ao longo del padecemos. Sen dúbida, os principais foron por reformas lexislativas implantadas polo goberno e outras que poidan estar en preparación.

En relación coas primeiras, sen ningún tipo de dúbidas a máis polémica foi a lei que implantou o novo sistema de taxas, lei esta que se pode cualificar como a maior violación á tutela xudicial efectiva desde a promulgación da Constitución española. Antes de nada, gustárame en nome da Xunta de Goberno e do meu propio agradecervos dunha forma moi especial todos os apoios recibidos ante os actos de protesta que instou a avogacía española e, en particular, a da nosa cidade. A cidadanía percibiu a unión entre todos nós e, sobre todo, a defensa irrenunciábel dos dereitos das persoas que queren acceder á Xustiza.

Aínda que maquillada en algo, a lei está aí. O ministro desoñu totalmente a opinión, non só da avogacía, senón tamén de toda a estrutura xudicial, desde xuíces, procuradores, fiscais ou funcionarios. Como tamén fixo caso omiso de asociacións de consumidores e dos cidadáns en xeral.

Rematará o ano e o señor ministro comentaranos a bondade da norma. Reflectirá estatísticas e dirá que a litixiosidade en España baixou un 20 % ou un 30 %. Seguro que non se equivocará por unha vez, pero a pregunta que lle debemos trasladar nese momento é a seguinte: a custa de que baixaron os litixios? A resposta sabémola nós, a custa de que a xente non poida acceder á vía xudicial por falta de recursos económicos, e esa será a única e exclusiva verdade. Existe pois unha limitación económica para moitos cidadáns para poder acudir aos xulgados e tribunais, sobre todo en segunda instancia. Debo lembrar aquí que en materia civil arredor dun 30 % de sentenzas se revogan total ou parcialmente en segunda instancia.

Contactamos con grupos parlamentarios nas cortes xerais e, como sabedes, foi presentado un recurso de inconstitucionalidade por un deles, que esperemos que prospere. Non convencemos a defensora do pobo para que tamén o faga. Con todos os respectos cara á súa persoa e á institución que representa, os argumentos vertidos para non facelo non os comparto en absoluto. Esperemos pois que o Constitucional considere esta lei contraria á Constitución e repoña a legalidade, que non é outra que o lexítimo dereito dos cidadáns á tutela xudicial efectiva.

A indefinición amosada tamén polo Ministerio de Xustiza sobre a hipotética modificación da lei de planta e demarcación xudicial tamén é motivo de preocupación. Primeiro, xa que non hai texto, cando menos coñecido, sexa borrador ou anteproxecto; só hai declaracións moi confusas manifestadas polo señor ministro ou por altos cargos do seu departamento, plasmadas como digo cunha indefinición total, contraditorias e vagas.

Necesitamos que nos presenten dunha vez que queren facer con esta reforma, no caso de se levar a cabo. O que non admitiremos é que a nosa cidade e o noso partido xudicial quede mermado nas súas competencias. En relación con isto, mantiven unha xuntanza con todos os grupos municipais e do Parlamento galego, e xa amosaron a súa incredulidade, ao tempo que a súa solidariedade coas nosas xustas e lexítimas reivindicacións.

A outra modificación, esta xa derivada do Ministerio de Economía e Facenda, refírese á Lei de servizos e colexios profesionais, despois dividida en dúas, unha de servizos e outra de colexios profesionais e, parece ser, con toda a cautela, que agora novamente refundida nunha. É pronto para falar e comentar sobre ela, dado que o texto aínda non está claro. Aínda así, sería impensable que o noso colexio centenarío sexa absorbido por un provincial.

Hai miles de razóns para negar esa premisa. Primeiro, ao Estado os colexios de avogados non lle supoñen gasto ningún (non recibimos un euro das administracións, autofinanciámonos), por iso non entendemos cal sería o aforro no caso de supresión de certos colexios. Segundo, afastaría o colexiado do seu colexio; non sería igual para un avogado compostelán dirixirse ao noso colexio que a un provincial. Terceiro, o colexio ten unha implantación no tecido social da cidade que, de levarse a cabo a reforma, e de esa maneira, desaparecería. Cuarto, suporía a cesación de postos de traballo.

E como estas, moitas outras razóns, por exemplo, a consideración de capital de Galicia. En todo caso, creo que o sentido común imperará e, malia que vai existir unha nova lei de colexios profesionais, non se vai tocar o tema da supresión dalgún deles. Estaremos atentos a novidades. O que parece claro é que ultimamente os colexios de avogados, e os avogados en particular, son incómodos para o poder establecido.

Non todo van ser críticas e, como de ben nacido é ser agradecido, debo manifestar a perfecta comunicación que existe coa Consellería de Xustiza e coa súa dirección xeral coa que, aínda que teñamos discrepancias, intentamos solucionarlas co permanente diálogo que mantemos (bo sería que tomasen nota outros).

Remato co agradecemento a todas as persoas que fan posible a publicación desta revista e igualmente coa gratitude polo premio que acaba de recibir o Colexio de Avogados de Santiago por parte da Fundación Lois Peña Novo.

Que gocedes do merecido descanso estival e que o próximo curso veña con máis satisfaccións.

Unha aperta a todos/as

A Mutualidade da Avogacía presenta en asemblea e ante a prensa os resultados da Memoria de actividades e o Balance de xestión do exercicio 2012

O pasado 18 de abril, o presidente da Mutualidade, Luis de Angulo, acompañado polo vicepresidente, José María Antrás Badía, o secretario, Silverio Fernández Polanco, a nova directora xeral da institución, Mercedes

**Asemblea da Mutualidade da Avogacía,
celebrada o pasado día 8 de xuño en Madrid**

Vázquez de Padura, e o director xeral adxunto, Rafael Navas Lanchas, presentaron os resultados da Memoria de actividades e o Balance de xestión do pasado exercicio 2012, datos que foron ratificados na asemblea celebrada en Madrid o pasado 8 de xuño.

Con referencia ás grandes cifras, os principais logros do exercicio 2012 son os seguintes:

- A Mutualidade pechou as súas contas cun superávit de 40,08 millóns de euros fronte aos 29,9 millóns de 2011. Este excedente vaise acumular integramente a reservas, reforzando deste xeito os fondos de solvencia. Os fondos propios acadarán, con esta achega adicional, os 168,7 millóns, un 28,11% máis ca o ano anterior, conseguindo polo tanto ao final de 2012 que a marxe de solvencia estea cuberta integramente con fondos propios, sen necesidade de computar as plusvalías tácitas para cubrila, como esixe Solvencia II.
- A rendibilidade neta dos investimentos situouse no 5,72% sobre os activos investidos, o que permite retribuír os mutualistas co 5,15% (90%).
- O número de mutualistas acadou os 172.612 ao final do exercicio. Deles, 36.636 mutualistas aumentaron o seu nivel de cobertura de aforro na mutualidade ben con novas achegas ou mobilizando os seus plans de pensións dende outras entidades. Estas dúas magnitudes, número de mutualistas e aumento do nivel de cobertura de aforro, xunto coa rendibilidade asignada elevaron nun 9,90% o aforro xestionado, ata acadar os 3.678,9 millóns de euros.
- O volume das achegas ingresadas elevouse ata acadar os 325,7 millóns de euros, fronte aos 313 millóns do ano 2011.
- Os gastos de xestión situáronse no 0,33%, reducíndose con respecto do ano anterior que foi do 0,36%, e fronte ao 1,5% das aseguradoras e dos fondos de pensións, como consecuencia da especialización da Mutualidade por traballar moi directamente cos mutualistas e grazas a un estrito criterio de austeridade marcado na xestión.
- En canto aos investimentos, o valor contable destes ao peche de 2012 ascendía a 3.780 millóns de euros, cun aumento do 12,50% fronte ao ano anterior. Deles 459,8 millóns corresponden a investimentos inmobiliarios, e os restantes 3.320 millóns a investimentos financeiros. Dentro do conxunto da nosa carteira, un 82,33%, (3.320 millóns de euros), está investido en bonos de renda fixa, cunha elevada rendibilidade, superior ao 5,6%; un 12,18% (459,8 millóns de euros) son inmobles; o 4,55% do investimento está destinado á renda variable (accións e fondos); e, finalmente, un 0,94% está destinado a outros activos financeiros.

(continúa na páxina seguinte)

Orzamento 2013

Para o presente exercicio a Mutualidade propónse conseguir as seguintes melloras:

- Crecemento das achegas dos mutualistas nun 7,26%, ata situarse nos 349,4 millóns de euros. Con iso, o volume do aforro xestionado chegará aos 4.066 millóns, fronte aos 3.678,9 do ano pasado, un 10,5 % máis.
- Rendibilidade prevista do 5,56%, o que deixaría a rendibilidade a favor dos mutualistas por enriba do 5%.
- Os gastos comerciais e de administración poderían medrar ata un 7,67% como consecuencia de novos proxectos encamiñados a mellorar os procesos e a transparencia da entidade (informática, dixitalización, Solvencia II...). Non obstante, grazas ao aumento do aforro xestionado, pasaría a ter un ratio do 0,32% fronte ao 0,33% do ano anterior.
- O excedente poderá, con estas cifras, situarse nos 23,7 millóns, co que a Mutualidade pasaría a ter uns fondos propios de 192,4 millóns.

Resultados do primeiro trimestre de 2013

- Crecemento das achegas dos mutualistas nun 17,57% con respecto ao mesmo período do exercicio anterior. Acadan os 91,8 millóns de euros.
- O aforro xestionado situouse nos 3.780 millóns, un 9,97% máis que en marzo do ano anterior.

(Fonte: <http://www.mutualidadabogacia.com/>)

A Mutualidade da Avogacía e "la Caixa" renovan o convenio de colaboración ao que poden adherirse máis de 170.000 mutualistas

A entidade financeira ofrécelles aos mutualistas unha ampla gama de produtos bancarios en condicións preferentes e especiais.

A Mutualidade Xeral da Avogacía e "la Caixa" asinaron un convenio de colaboración para ofrecerlles aos mutualistas diversos produtos bancarios en condicións vantaxosas. Dende o ano 2003, a través de diferentes convenios, "la Caixa" e a Mutualidade da Avogacía colaboran co obxectivo de facilitarlles á Mutualidade e aos seus máis de 170.000 mutualistas unha oferta exclusiva e preferente para cubrir as necesidades derivadas do desenvolvemento das súas actividades profesionais e familiares.

O convenio foi asinado por Juan María Nin, director xeral de "la Caixa", e Luis de Angulo, presidente da Mutualidade da Avogacía, polo que se manteñen, na maioría dos casos, as favorables condicións dos produtos ofertados a pesar da actual conxuntura económica. A duración inicial do novo convenio será de 3 anos.

"la Caixa" ofrecerá aos mutualistas, nunhas condicións especiais, entre outros, empréstitos persoais, depósitos de aforro, Hipoteca Abierta para a adquisición de vivenda ou para a mellora do despacho profesional, empréstito hipotecario Joven, leasing inmobiliario, financiamento de estudos e a emisión da tarxeta financeira Affinity Privilegia.

(Fonte: <http://www.mutualidadabogacia.com/>)

Maximalista:

[maksimalízta] **1. Adj.** Partidario de las soluciones más innovadoras en el logro de cualquier aspiración. **2. Sust.** Nuevo Audi A3 Sportback.

Nuevo Audi A3 Sportback

¿A qué aspirar cuando llegas al máximo? A más. Más deportividad con un diseño joven y funcional. Más conectividad para llevar tu mundo contigo en el MMI Touch. Más innovación y eficiencia con la tecnología de construcción ligera Audi Ultra y la nueva generación de tracción permanente quattro®. Nuevo Audi A3 Sportback, ¿quieres más? Entra y descubre la edición especial de lanzamiento. www.audi.es/a3sportback

Nuevo Audi A3 Sportback de 105 a 180 CV (77 a 132 kW). Emisión CO₂ (g/km): de 99 a 130. Consumo medio (l/100 km) 3,8 a 5,6.

   /audispain

Brea Móvil

Ctra. N-550, km 59 - A Pulleira
15705 Santiago de Compostela
Tel. 981 56 97 00

O Colexio de Avogados, unido nunha etapa clave para a profesión

Os avogados de Compostela mostraron a súa enérxica oposición ás taxas xudiciais durante os últimos meses

A institución colexial loitará pola súa pervivencia e considera “un retroceso” a posible eliminación do partido xudicial de Santiago

O Colexio de Avogados de Santiago demostrou nos últimos meses a súa unidade para loitar pola defensa dos seus dereitos. A posta en marcha das taxas xudiciais, por parte do Ministerio de Xustiza, supón un grave retroceso nos dereitos dos cidadáns, poñendo en risco a tutela xudicial efectiva.

Desde que o ministro Alberto Ruiz Gallardón anunciou o anteproxecto que suporía a entrada en vigor das taxas, o Colexio de Avogados de Santiago foi pioneiro na oposición a esta medida. A institución alertou en numerosas ocasións de que a decisión de “impoñer” taxas xudiciais para sufragar os gastos da xustiza gratuíta “limita” os dereitos dos cidadáns e pon en risco “a tutela xudicial efectiva”, provocando “unha xustiza para ricos e outra para pobres”.

“Non é admisible incorporar no noso Estado de dereito unha balanza na que se coloque por un lado o dereito fundamental á defensa e polo outro o pagamento dunha taxa”, alegou en diferentes ocasións Evaristo Nogueira, decano do Colexio de Avogados de Santiago e adxunto á presidencia do Consello Xeral da Avogacía Española (CXAE). “Todo isto provoca unha xustiza para ricos e outra para pobres”, afirma.

O dereito á defensa é “fundamental e

constitucional”, polo que as taxas non poden presentarse como un recurso necesario para pagar os avogados que prestan o servizo da quenda de oficio. “Isto é enfrontar os cidadáns coa avogacía de forma inxusta”, advertiu Nogueira.

Os avogados de Compostela criticaron ademais que Ruiz Gallardón non tivese en conta a opinión do sector antes de calquera reforma, tal e como lles prometera nunha reunión a todos os decanos de España. Ao redor dun 30 por cento das sentenzas de primeira instancia eran revogadas en apelación antes da entrada en vigor das taxas.

Por iso, os avogados alertan de que os cidadáns teñen dereito a acudir aos tribunais en defensa

dos seus lexítimos dereitos, tal e como recoñece a Constitución.

“O dereito á segunda instancia está recollido en todos os tratados internacionais e, coa implantación das taxas, moitos cidadáns non poderán acudir á segunda instancia por motivos económicos”, resolveu Nogueira.

Protestas nos xulgados

Os avogados mobilizáronse en varias ocasións durante os últimos meses. A máis importante foi a do pasado 9 de novembro, cunha elevada presenza de colexiados.

«As taxas feren gravemente o Estado de dereito e non permitirán a numerosos cidadáns acudir aos tribunais a defender os seus dereitos», asegurou aos medios de comunicación o decano dos letrados composteláns, Evaristo Nogueira.

Na mesma liña, Javier Constenla, presidente da Agrupación de Xoves Avogados de Compostela, advertiu de que "as taxas non se modulan en función da capacidade económica dos cidadáns, o que prexudicará as clases medias, ademais de dificultar o desenvolvemento profesional dos novos avogados, posto que se encarece o acceso á xustiza polos cidadáns".

As concentracións tiveron unha segunda reivindicación. Máis aló do dano social que provocará a posta en marcha das taxas, os avogados aproveitaron as mobilizacións para amosar o seu apoio a outros profesionais do sector, como é o caso dos xuíces. Neste sentido, sinalan que "o Goberno pretende que as súas baixas laborais sexan cubertas por outro xuíz titular, eliminando a figura dos xuíces substitutos". "Isto provocará un maior colapso do sistema", advirte o Colexio de Avogados.

A día de hoxe, os avogados manteñen a súa loita. O pleno do Consello Xeral da Avogacía Española acordou o pasado 25 de abril recorrer por segunda vez contra a orde ministerial que regula a aplicación das taxas.

Colexio e partido xudicial

Dende hai semanas, o Colexio de Avogados tamén se posicionou en varias ocasións en contra de que Santiago de Compostela deixe de ser cabeceira de partido xudicial ou de que a cidade perda competencias en materia xudicial. Polo de agora, non se concretou a posible reforma, que depende tamén do ministro de Xustiza, Alberto Ruiz Gallardón.

Por último, existe un anteproxecto da nova Lei de servizos profesionais, que depende do Ministerio de Economía, que apunta á posibilidade de reducir o actual número de 82 colexios de avogados. "Supón un descoñecemento absoluto de como funcionan os colexios, xa que non recibimos cartos das administracións públicas", sostén Evaristo Nogueira.

Os 83 decanos de colexios de avogados amosaron xa a súa frontal oposición a esta medida, que suporía a desaparición da institución e unha grave merma para a cidade. Os próximos meses serán claves para o futuro da profesión.

Pilar Fernández, fiscal

«Pertenzo a unha asociación que está totalmente en contra das taxas xudiciais, pensamos que son unha privatización dun servizo público»

Vogal do Consello Fiscal, Pilar Fernández forma parte da Unión Progresista de Fiscais (UPF). Recea en numerosos aspectos do anteproxecto do novo Código procesual penal e critica as taxas xudiciais. “O acceso á xustiza é un dereito e coas taxas provocan que os cidadáns paguen por un servizo público, prexudicando sobre todo a quen ten menos recursos”, asegura.

Pregunta: Para comezar, un pouco da súa traxectoria profesional. Canto tempo leva en Santiago e onde estivo antes?

Resposta: Despois de rematar os estudos de Dereito (Santiago), estiven preparando as oposicións en Valladolid. Aprobei as oposicións en 1998, fixen as prácticas en Madrid e na Coruña, na Audiencia Provincial da Coruña, e o meu primeiro destino foi Ceuta. Foi toda unha experiencia e estou encantada daquela decisión, xa que a problemática á que me enfrontei non tiña nada que ver co que eu vira antes, levei moitos temas de estranxeiría e de menores. Foi toda unha experiencia, moi enriquecedora profesionalmente, en especial en materia de extranxeiría e menores.

P: Cal foi o seguinte destino?

R: Despois marchei a Menorca, porque alí estaba o que actualmente é o meu marido. Acadei unha praza alí e foi tamén unha grande experiencia. Deixamos moi bos compañeiros. Levei tamén o tema de menores, de feito montamos o servizo en Menorca. Volvemos para Santiago en 2003, estabamos ben alí pero as familias están aquí e iso tamén inflúe. Saíron dúas prazas e viñemos os dous para aquí.

P: Forma parte do Consello Fiscal, como foi o acceso?

R: Eu formo parte da Unión Progresista de Fiscais (UPF) e tiven funcións executivas na asociación. Nas eleccións ao consello

Fiscal cada asociación presenta un máximo de seis candidatos, ou tamén poden presentarse candidaturas independentes cunha serie de avais. Impulsado pola Comisión de Igualdade do Consello, acadamos que por candidatura e asociación teñen que ir tres fiscais homes e tres mulleres, de feito este ano na votación para a elección de candidatos presentáronse máis mulleres ca homes. Eu fun na candidatura de UPF en 2010 tras saír elixida nas eleccións da asociación e UPF acadou tres vogais no Consello Fiscal, unha das cales son eu. A maioría dos fiscais non están asociados, hai unha certa desconfianza cara ás asociacións e eu creo que por descoñecemento. Non obstante, en Santiago contamos con fiscais cunha participación asociativa moi activa; así, Antonio Roma saíu como candidato nas próximas eleccións ao Consello Fiscal pola Asociación de Fiscais, e Álvaro García Ortiz como presidente da Unión Progresista de Fiscais, o que demostra que somos unha Fiscalía plural.

P: Cales son as funcións do Consello Fiscal?

R: É un órgano de asesoramento e consulta do Fiscal Xeral do Estado, aínda que os informes non son vinculantes. A través dos vogais, o Consello faille chegar ao Fiscal Xeral as súas opinións en diversos temas. Informamos sobre nomeamentos e ascensos de cargos de confianza, unha función que é a máis comprometida, e sobre anteproxectos de lei que teñan referencias ás fun-

Pilar Fernández (esq.), xunto a Patricia López Arnoso

cións do Ministerio Fiscal. Coñecemos tamén os plans anuais de Inspección Fiscal e os plans de formación de fiscais, unha vez aprobadas as oposicións. É un traballo duro pero non remunerado, nin con liberación de ningún tipo.

P: Un tema que interesa moito ao colectivo da avogacía é o das taxas xudiciais, que opinión lle merece?

R: Na nosa asociación xa nos pronuciamos sobre que se trata dunha privatización dun servizo público, polo tanto, estamos totalmente en contra das taxas xudiciais. É un servizo que prestamos á cidadanía de forma gratuíta, somos funcionarios e o noso servizo non ten por que cobrarse. O acceso á xustiza é un dereito, e coas taxas provocan que os cidadáns paguen por un servizo público, prexudicando sobre todo a quen ten menos recursos. O problema do colapso da xustiza non vai solucionarse polo feito de que se cobre. Todos os que estamos á fronte deste servizo somos profesionais moi formados polo Estado, grazas ao diñeiro de todos os cidadáns. Recadarán máis, pero os problemas da xustiza non se van solucionar cobrando.

P: Outro tema da actualidade é o da actuación da Fiscalía de Galicia nun tema como o das participacións preferentes.

R: É certo, a Fiscalía Superior de Galicia foi pioneira neste tema. Fixo unha interpretación en beneficio da sociedade, que non foi admitida en principio polos tribunais. Esta decisión inicial foi obxecto de recurso, e estamos pendentes de resolución. Neste tema fan falta instrumentos de defensa colectiva en materia de prestación de servizos e consumo, os cidadáns están nunha situación de bastante vulnerabilidade.

P: Está en marcha agora mesmo unha reforma do Código penal.

R: É un tema complicado, xa que introduce novas penas e medidas de seguridade como a da prisión permanente revisable e a da custodia de seguridade, merecedoras dunha reflexión moi exhaustiva. Son figuras complicadas, que deben ser obxecto dunha valoración moi exhaustiva. O Consello Fiscal tomou a decisión de non censurar a prisión permanente revisable,

pero non así a nosa asociación, que ten unha posición contraria porque, baixo a nosa interpretación, podería vulnerar a Constitución.

P: Tamén hai un anteproxecto de Código procesual penal.

R: Valoramos a atribución da investigación ao Ministerio Fiscal, xa que somos un dos poucos países en Europa en que a investigación a segue levando o xuíz de instrución. Valoramos tamén de forma positiva a modificación da segunda instancia e a introdución do principio de oportunidade, da mediación penal e da suspensión provisional.

P: Que trae de negativo?

R: Coa modificación preténdese que teña unha maior celeridade e eficacia o proceso penal, pero penso que non o van lograr. O único que se fai é substituír o xuíz polo fiscal, tutelado por un xulgado de garantías, pero non creo que sexa o modelo axeitado. Establécense ademais uns prazos ríxidos, que poden dificultar investigacións complicadas, que necesiten tempo.

P: Xa por último, que valoración fai da recente sentenza do Tribunal Supremo sobre a custodia compartida?

R: É unha sentenza do 25 de maio. A sentenza fai unha valoración onde establece que un informe meramente formal non ten que poñerse por enriba do interese do menor, porque neste caso un equipo psicosocial emitía un informe favorable sobre a custodia compartida. O Supremo o que di é que o prioritario é o interese do menor, pero hai que estudar caso a caso. Por iso aproveito esta entrevista para demandar uns equipos psicosociais para Familia, xa que o que hai en Santiago comparte o traballo de Familia e Violencia de Xénero e o resto de asuntos penais, e non só o traballo de Santiago, senón de varias localidades, e isto motiva que haxa

atraso na súa elaboración, xa que se trata de informes detallados e necesitan tempo. E aproveito para apostar para que se siga investindo en servizos de mediación profesionais como o que se organizou en Santiago de forma conxunta cos Colexios de Psicólogos e de Avogados.

«O acceso á xustiza é un dereito, e coas taxas provocan que os cidadáns paguen por un servizo público, prexudicando sobre todo a quen ten menos recursos»

Unha forma de humanizar a xustiza: o informe pericial social

Pilar Couce Freire

O Traballo Social foi durante moitos anos unha disciplina que axudou a moitas persoas a saír de situacións moi críticas, pero que como profesión de axuda, e principalmente liderada por mulleres, non tivo unha posición privilexiada no contexto das ciencias sociais.

A posición actual é diferente e, ao compartir coas demais ciencias sociais un instrumento de traballo tan valioso como a investigación social, permítenos traballar como peritos e achegar á Administración de xustiza un asesoramento obxectivo, completo e dende unha perspectiva moi humana.

Os traballadores sociais a través do informe pericial social imos estudar cada un dos casos que se nos presentan con profundidade, chegando ao doadamente observable e a aquilo que non se pode ver a simple vista; valorando as situacións, emitindo conclusións e, en certos casos, facendo propostas e valorando economicamente aquelas cuestións que inciden directamente no ámbito patrimonial das persoas e que diminúen a súa calidade de vida.

A diferenza que marca un informe pericial social con respecto a outro tipo de informes é que se trata dun ditame que achega un coñecemento global, e isto refírese fundamentalmente a que achega información e valoración dos diferentes ámbitos nos que nos desenvolvemos como persoas: familia,

saúde, economía, traballo, formación, educación, vivenda, lecer e ámbito social.

A teoría da Integración dinos que todas as persoas estamos formadas por un conxunto de partes relacionadas entre si e, polo tanto, cando unha destas partes se atopa afectada inflúe definitivamente no conxunto. Por exemplo, unha persoa en situación de desemprego pode chegar a ter problemas de parella, dificultades para manter a súa vivenda, problemas de saúde...

O traballador social na súa actuación como perito utiliza unha serie de instrumentos que o identifican e que son o seu selo de calidade.

«O informe pericial social é pois un estudo de campo moi detallado, obxectivo e crítico que trata de apoiar o labor dos letrados e de achegarlles a información necesaria para a defensa dos seus clientes»

O primeiro instrumento, e o que máis nos define, é a visita domiciliaria. O traballador social, cando actúa como perito, non fai as súas entrevistas no despacho, trasládase ao lugar onde viven as persoas que han de ser entrevistas,

e dende aí tamén pon en funcionamento outro instrumento moi importante, a observación.

Coa observación adquirimos dende ese lugar un coñecemento obxectivo da forma en que interactúan as persoas no seu medio, de cales son as necesidades que cómpre cubrir especificamente nese lugar e non noutro distinto, en que condicións reais vive; realmente, chegamos ao lugar máis íntimo da persoa, á súa vivenda.

As entrevistas de carácter profundo que realizamos fan que sexamos os profesionais que maior tempo estamos en contacto cos clientes. Estas poden durar de catro a seis horas, e isto proporciónanos tamén esa visión global que anteriormente mencionaba. Pero a unha información non contrastada non lle podemos dar total validez, polo tanto, o noso labor non remata aí, senón que a maiores a devandita información contrastase con diferentes informantes colaterais ou secundarios.

A utilización de diferentes informantes colaterais fai que no procedemento participen persoas, que sen ser chamadas a declarar teñen moitas cousas que achegar, e que por iso as súas visións sobre certas cuestións, as súas opinións e as súas valoracións son tidas en conta a través do propio informe. Un informante colateral vai poder ser un familiar, un amigo da familia, o médico de familia, o profesor do fillo, o fisioterapeuta que o atende, o psicólogo que está a tratar a depresión que padece...

O emprego hoxe en día de todos os medios audiovisuais nos nosos informes periciais (fotografía, gravacións, vídeo) é tamén unha forma de trasladar maior información aos tribunais, e de contrastar e validar a información.

Pero tampouco podemos esquecer que, a pesar de que o principio de oralidade nos vén a dicir que o maior peso do xuízo está no oral e non no escrito, todas as fontes documentais que utilizamos nos nosos informes son moi importantes e por iso poñemos sempre a énfase en que sexan as máis axeitadas e as que maiormente obxectivicen a información plasmada nos nosos informes.

O informe pericial social é pois un estudo de campo moi detallado, obxectivo e crítico que trata de apoiar o labor dos letrados achegán-

dolles a información necesaria para a defensa dos seus clientes e apoiando así mesmo as decisións xudiciais, para que con estes informes poidan chegar a sentenzas máis xustas.

A nosa intervención no ámbito da xurisdición civil quizais sexa a máis coñecida, pero temos capacidade para intervir en todos os ámbitos xurisdicionais. Relaciónasenos coa intervención en asuntos de ámbito familiar, divorcios contenciosos e todas as medidas que adoptar nestes casos. Intervimos en incapacitacións, abusos sexuais, malos tratos, adopcións, filiación, cando ha de ser probada a posesión notoria de estado...

No ámbito penal, a nosa intervención como peritos está relacionada co estudo de todas as consecuencias que a comisión dun delito poida ter nas súas vítimas ou, pola contra, en todos aqueles asuntos que poidan ser valorados como atenuantes e que, polo tanto, rebaixen a pena imposta. Moi importante é así o labor de revisión de penas, así como as medidas alternativas á prisión pois, como xa dixen, o noso estudo vaise realizar no lugar no que esa persoa vai gozar da devandita medida. Outro labor moi importante ten que ver coa comisión de delitos por menores de idade, no que, coma no caso anterior, o medio en que viven ha de ser estudado en profundidade e valorado para saber se as medidas van ter a repercusión que se desexa.

Na vía contencioso-administrativa actuamos sobre todo realizando informes periciais nos que se defende aquelas persoas que se ven afectadas por resolucións da Administración e que dalgún xeito minguan os seus dereitos. Hoxe en día as valoracións da dependencia e as valoracións da discapacidade poden afectar gravemente aquelas persoas que necesitan un recurso determinado e que, como consecuencia dunha incorrecta valoración dos factores sociais, non poden acceder aos devanditos recursos.

Hai múltiples procedementos nos que podemos actuar como peritos: acoso laboral, acoso no medio educativo, doazóns e o incumprimento dos coidados que levan consigo, accidentes de tráfico e laborais, etc.

Na miña traxectoria como perito ao longo destes dez anos atopeime con letrados que creron neste traballo e continúan utilizando hoxe en día. Chegáronme a comentar que o noso labor é moi complementario do deles, pois o cliente necesita para sentirse satisfeito ser escoitado, e iso na Administración de xustiza aínda non é un feito. O cliente necesita tamén saber que existen persoas que os apoian e os defenden, que ademais os acompañan nestes procesos que en ocasións duran varios anos e que, sobre todo, os respectan nas súas pretensións.

Os avogados foron e seguen sendo os profesionais encargados de achegar a Administración de xustiza á cidadanía, pero esta administración segue marcando distancias difíciles de sortear para as persoas que deciden litigar e que non teñen coñecementos no devandito ámbito. Os traballadores sociais, a través do informe pericial, tamén queren

«En certas sentenzas empézase a falar de benestar, calidade de vida, modificación dos factores sociais e afectación persoal, familiar e laboral»

apoiar este achegamento, e ¿como o facemos?, pois falando do cotián, do que sofren as persoas, do que senten, dos seus medos, de como as súas vidas cambian a través dun feito e non hai volta atrás, das súas novas necesidades, de graves problemas que invalidan as súas vidas...

A Administración de xustiza, en canto á apreciación dos informes periciais, fai gala da súa lentitude, pero pouco a pouco as sentenzas estanse a impregnar de sas críticas sobre cuestións de orde social. Así en certas sentenzas empézase a falar de benestar, calidade de vida, modificación dos factores sociais, afectación persoal e familiar, laboral, etc.

Queda un gran camiño por andar, pero con ilusión e sentindo que un fai o correcto, crendo no que facemos e sentindo que podemos axudar os demais, o camiño está máis andado.

Dende peritaxe social intentamos facer dese camiño unha realidade, traballando cos letrados que buscan afondar na realidade humana e tamén formando profesionais para que cos seus informes promovan este cambio social.

A Xunta iniciou o labor de expurgación dos arquivos xudiciais para gañar espazo e conservar o patrimonio

A Comunidade Autónoma de Galicia, no marco das súas competencias, aprobou o Decreto 46/2009, do 26 de febreiro, relativo ao funcionamento dos arquivos xudiciais territoriais e a Xunta de Expurgación da Documentación Xudicial de Galicia, que establecía que o inicio das actividades dos arquivos xudiciais territoriais e da Xunta de Expurgación se determinaría mediante orde da Consellería competente en materia de xustiza.

A Orde do 4 de setembro de 2012 (DOG do día 11 de febreiro) aprobou as normas e os modelos de transferencia de documentación xudicial e determinou a data de inicio das actividades dos arquivos territoriais e da Xunta de Expurgación. Na Orde indícanse tamén as principais funcións dos arquivos xudiciais de xestión e territoriais e da Xunta de Expurgación da Documentación Xudicial de Galicia, reguladas tanto na lexislación estatal como na autonómica.

Son funcións dos arquivos xudiciais de xestión a ordenación, conservación e custodia da documentación xudicial ata a súa remisión aos arquivos xudiciais territoriais, para que os remitan aos arquivos xudiciais de xestión das súas respectivas provincias. Deben mesmo elevar á Xunta de Expurgación, polo menos unha vez ao ano, as relacións de expedientes xudiciais dos que se confirmara a prescrición ou caducidade, para que esta decida sobre o seu posterior destino.

Por último, a Xunta de Expurgación da Documentación Xudicial de Galicia acorda a transferencia á Administración competente en materia de patrimonio histórico dos expedientes ou documentos xudiciais que deban ser preservados por causa do seu interese histórico-documental. En caso contrario, a Xunta

resolverá a súa exclusión do Patrimonio Histórico e posterior alleamento.

O 13/02/2013 tivo lugar a constitución da Xunta de Expurgación na súa sede no Tribunal Superior de Xustiza de Galicia, da que forman parte o propio presidente do Tribunal e representantes do Ministerio Fiscal, de Secretarios Xudiciais e da Xunta de Galicia. O Plan inicial de expurgación terá lugar na Sala do Social do Tribunal Superior de Xustiza e as Seccións 3ª e 4ª da Audiencia Provincial de Pontevedra. A partir de aí, o proceso de expurgación irase estendendo ao resto de órganos xudiciais da Comunidade Autónoma.

En Galicia existen 50 arquivos xudiciais, os do Tribunal Superior de Xustiza de Galicia, as catro audiencias e os 45 partidos xudiciais; algúns deles con expedientes que datan dos seus inicios a comezos do século pasado. Estímase que en total estean almacenados uns tres millóns de expedientes, con máis de 150 millóns de folios.

Só no arquivo da Audiencia Provincial de Pontevedra hai 400 metros cadrados con máis de 60.000 expedientes. O labor de expurgación que levará a cabo a Xunta busca desfacerse de cantidades inxentes de papel acumulado, gañar espazos para a sede xudicial, conservar adecuadamente os documentos con valor histórico e facilitar o acceso á documentación nos arquivos xudiciais, hoxe en día desbordados.

Configúrase pois este proxecto da Xunta como un paso máis dentro do obxectivo de modernizar a Administración de xustiza. Estímase que se gañará preto dun 75 por cento de espazo, o que favorecerá o acceso á documentación que quede nos órganos xudiciais e á conservación do patrimonio documental de Galicia.

Gumersindo Guinarte, profesor de Dereito Penal da Universidade de Santiago

«É desexable unha formación posterior aos estudos do grao en Dereito para que os avogados estean mellor preparados»

Medalla de Ouro na categoría de «non avogados» na festividade de San Raimundo de Peñafort 2013, Gumersindo Guinarte é profesor de Dereito Penal. Ademais, ten experiencia en diferentes cargos institucionais, xa que foi secretario xeral da Presidencia da Xunta de Galicia, vicevaledor do pobo e secretario xeral da Universidade de Santiago de Compostela (USC). «Foron épocas diferentes, pero todas as experiencias son enriquecedoras», asegura.

Pregunta: Que o levou a comezar os estudos de Dereito? Foi algo vocacional?

Resposta: Pois a verdade é que si, que foi vocacional, non había na miña familia antecedentes que eu coñecese de persoas relacionadas co mundo do Dereito. Eu tiña atracción polo ámbito das ciencias sociais, máis que polas ciencias, e o Dereito resultábame un mundo atractivo.

P: Iniciou os seus estudos en plena transición democrática, que lembra daquela época?

R: Foi unha época basicamente feliz. lembro as clases, lembro as asembleas multitudinarias e as manifestacións convocadas con ocasión das primeiras demandas de autonomía para Galicia. Eu era ademais alumno da facultade durante o golpe de Estado de 1981, e lembro moi ben aqueles días; foi unha época moi convulsa pero tamén moi dinámica, había moito debate de ideas e, afortunadamente, moita utopía.

P: Ao rematar os estudos, pensou en exercer a avogacía?

R: Enfoqueime cara ao mundo académico da universidade xa sendo estudante. Atraíame a posibilidade de ser profesor, seguramente por influencia dalgúns moi bos profesores que tiven na carreira —José M. Lorenzo e Carlos Martínez-Buján, moi especialmente—, e cando estaba en quinto pedín unhas bolsas que había de colaboración para participar xa nos labores do departamento de Dereito

Gumersindo Guinarte, profesor de Dereito Penal da USC

Penal. A partir de aí xa non considerei outra alternativa, acadei unha praza de profesor axudante nunha convocatoria pública e xa seguí a carreira académica.

P: Saen mellor preparados os alumnos agora ou hai trinta anos?

R: A comparación é moi difícil. Non só hai que preguntarse como saen, senón tamén como entran na facultade. Eu vivín épocas de cursos moi masificados de alumnos e agora, nos últimos anos, —penso que os alumnos non entran peor preparados que antes, ao contrario do que moitas veces se afirma—. O novo sistema docente, o sistema de Boloña, permite que os alumnos que teñen realmente interese teñan unha formación máis completa, pero establecer diferenzas co pasado é moi complicado.

P: Que valoración fai da Escola de Práctica Xurídica?

R: É un centro que ten xa unha longa traxectoria. Eu fun case oito anos secretario xeral da USC co reitor Darío Villanueva e ao comezo desa etapa reitoral había unha diverxencia entre o Colexio de Avogados e a Universidade, de forma que practicamente funcionaban dúas escolas de práctica xurídica. Nese momento, por un empeño do reitor e atopando a receptividade do colexio de avogados, elaborouse un convenio e creouse unha escola conxunta; dende entón, tamén grazas ao constante esforzo e dedicación de persoas como o seu director, o profesor Lotario Vilaboy, creo que a escola ten un merecidísimo prestixio como un centro de referencia en toda España na formación de avogados.

P: Foi moi polémica a Lei de acceso á avogacía. Considéraa necesaria?

R: Coa actual dinámica dos estudos universitarios, cunha formación máis xeneralista, é inevitable pensar nunha formación especializada posterior. Tamén está o tema da necesidade de homologar esa formación co resto de Europa, e podemos debater o método ou se é necesario un exame estatal, pero esa formación é desexable para que os avogados estean mellor preparados.

P: Agora imos entrar nun bloque de preguntas centradas na súa especialidade, o Dereito Penal. Que opinión lle merece a modificación do Código penal que propón o ministro de Xustiza, Alberto Ruiz Gallardón?

R: As reformas do Código penal adoitan ir na dirección do incremento de penas ou do que se chama a expansión do Dereito Penal. En xeral, eu non comparto esa política criminal; o Dereito Penal non é un bo mecanismo para resolver problemas sociais. Esta nova reforma é unha boa mostra disto último, con baseamentos como a prisión perpetua ou permanente revisable, que non parece unha necesidade no noso sistema. Eu penso que dende hai tempo, en vez de facerse unha boa política criminal, faise política populista co Dereito Penal.

«As taxas xudiciais, no caso de ser excesivas, son unha traba ao dereito á tutela xudicial efectiva, ao libre acceso aos tribunais»

P: Fálase dun endurecemento das penas nalgúns delitos contra a Administración.

R: É certo que algúns delitos contra a Administración tradicionalmente non estiveron penados de xeito acorde coa súa gravidade, como pasou historicamente noutras formas de criminalidade como os delitos económicos de “colo branco”. Pode resultar adecuado incrementar as penas ou cambiar a súa natureza nalgúns tipos de delitos, pero insisto en que é unha entelequia pensar que só o Dereito Penal é a forma adecuada de rematar coa corrupción política ou financeira; hai outros medios de control social, xurídicos e sociais que se poden e se deben establecer antes de acudir ao Dereito Penal.

P: Vostede é especialista e autor dun libro sobre o Dereito Penal en relación coa propiedade industrial. Considera suficiente a tutela que temos en España con respecto a estes delitos?

R: A lexislación española sobre esta materia estivo bastante abandonada ata o Código penal de 1995, eran delitos que presentaban moitas dificultades interpretativas. Dende o novo Código penal hai unha protección suficiente contra ese tipo de delitos, aínda que é certo que no ámbito da propiedade intelectual, sobre todo, hai agora novas formas de criminalidade. O Dereito Penal ten que estar atento a eses cambios, pero a lexislación española é polo xeral suficiente.

P: Vanse cumprir agora tres anos da modificación que abriu a porta á posibilidade de responsabilidades penais para as persoas xurídicas, como valora este período?

R: Xa os países do noso contorno penaban tamén as persoas xurídicas. A reforma non tivo unha repercusión de especial relevancia, era un paso necesario pero tivo algúns problemas prácticos de aplicación, porque non se acompañou esta reforma das debidas modificacións das leis procesuais para adaptalas a un suxeito distinto.

P: Considera necesaria unha reforma da Lei de axuízamento criminal?

R: Non son un especialista en proceso penal, pero é evidente que a Lei de axuízamento criminal

necesita unha reforma en profundidade. Unha reforma que permita que os procesos por delitos rematen con maior celeridade e cun maior aproveitamento dos medios técnicos que temos no momento actual. Hai problemas que non son sinxelos de resolver, como se a instrución debe facela o xuíz ou o ministerio fiscal, e hai outros moitos temas polémicos que tamén están no debate.

P: Nos últimos tempos recórrase nalgúns casos á figura do indulto, que pensa da súa utilización?

R: Por feitos concretos que sucederon nos últimos anos, penso que son necesarios máis mecanismos de control no exercicio do chamado «dereito de graza», aínda que penso que a posibilidade do indulto debe existir. É un mecanismo que permite adaptar nalgúns casos as consecuencias da lei á realidade social, que cambia de forma constante. É necesaria unha reforma sosegada e ben pensada do indulto.

P: Un tema de actualidade e que preocupa ao conxunto da cidadanía é o das taxas xudiciais.

R: As taxas xudiciais, no caso de ser excesivas, son unha traba ao dereito á tutela xudicial efectiva, ao libre acceso aos tribunais. Se a un traballador despedido ou a unha persoa que foi vítima dunha negligencia médica lle negamos o dereito a ir aos tribunais, estamos vulnerando tamén outros moitos dereitos que os cidadáns non poden defender ante os tribunais. Unhas taxas que supoñan unha barreira para a tutela xudicial efectiva son un ataque aos dereitos e ás liberdades públicas dos cidadáns e merecen probablemente, entre outras cousas, o cualificativo de inconstitucionais.

P: A xustiza é unha materia pendente en España dende hai moitos anos.

R: Ten solución se hai os recursos materiais e os medios humanos suficientes, como pasa noutros ámbitos, como na sanidade ou na educación. É un tema serio que hai que analizar partindo, na miña opinión, de que é un servizo público e non se pode manter con recursos que proveñan significativamente

dos usuarios, como as taxas, igual que a sanidade ou a educación non se debe manter cobrando aos pacientes cada vez que van ao médico ou ás familias con fillos en idade escolar.

P: Vostede ocupou diferentes postos institucionais, que balance fai?

R: Foron épocas diferentes, pero todas as experiencias son enriquecedoras. Participei en tarefas diversas na universidade e fóra dela, sempre con ilusión e con total dedicación, con momentos máis e menos gratificantes. Valoro especialmente que tiven a oportunidade de traballar con equipos de persoas extraordinarias, xenerosas e entusiastas da xestión pública; persoas dedicadas con ilusión e empeño para mellorar as cousas, a universidade, a vida da cidadanía, o país. Foi un privilexio.

P: Como vicevaledor do pobo que foi, cre que as atribucións que ten encomendadas a institución son as adecuadas?

R: É unha institución moi singular. O seu valor fundamental é que permite que os cidadáns cheguen á máxima instancia sen pasar por ningún filtro intermedio. Calquera galego ou galega pode presentar unha queixa directamente ante o valedor do pobo. Non ten capacidade

executiva, é verdade, pero pode exercer unha influencia moi positiva nas administracións públicas. Ten ademais a posibilidade —non sempre exercida en todas as súas capacidades— da investigación de oficio, que é unha facultade de control das administracións e das entidades prestadoras de servizos públicos extraordinaria, e que pode resultar moi eficaz.

P: Despois foi secretario xeral da Vicepresidencia da Xunta co Goberno de PSdG e BNG, cre que a cidadanía valorou na súa xusta medida o feito neses catro anos?

R: Houbo dificultades de partida, como a ausencia dunha cultura de coalición en Galicia e España, pero a valoración dos cidadáns eu penso que foi bastante positiva. As dúas forzas políticas que formaban ese Goberno obtiveron nas eleccións de 2009 máis respaldo en votos que a forza política que obtivo a maioría, aínda que o PP acadou un escano máis polo efecto do sistema electoral vixente.

«Non son un especialista en proceso penal, pero é evidente que a Lei de axuizamento criminal necesita unha reforma en profundidade»

P: Puxéronse en marcha medidas positivas.

R: Moitas, en materia de educación, sanidade, servizos sociais. O gasto social foi unha prioridade absoluta dese goberno. Por citar unha medida, o Goberno de Touriño acordou limitar as edificacións na costa, nunha liña de

cincocentos metros, o que probablemente foi a primeira medida adoptada por un goberno en España para frear a especulación inmobiliaria.

P: A distancia entre a sociedade e a política parece cada vez maior.

R: As persoas que exercen responsabilidades políticas —sexan de goberno ou de oposición—

Gomersindo Guinarte (der.), co letrado José Ramón Oulego

deben percibir con maior claridade os problemas da cidadanía, e ser quen de darlle perspectivas de solución.

Estamos instalados nunha crise moi profunda, de orixe exterior e transfondo financeiro, pero que a nós nos golpea especial-

mente, polo altísimo índice de paro e as tremendas repercusións sociais que provoca: desafuzamentos, incremento da pobreza e da exclusión social, recortes nos servizos públicos esenciais... Neste escenario é lóxico que os cidadáns se distancien dos seus representantes políticos se non lles dan solucións aos seus problemas.

«Valoro máis os esforzos colectivos que os impulsos individuais»

—Que lle gusta facer no seu tempo libre?

—Teño afeccións moi normais, gústame ler, viaxar, pasear, ir ao cine e estar coa familia e cos amigos. En Santiago, cando hai partido, ir ver e animar o Obra.

—Unha cidade.

—Santiago, e se puidese transformar a realidade, cun clima diferente e con mar. Moitas cidades gustáronme para pasear por elas..., pero non sei para vivir, algunhas tan diversas como París, Bos Aires ou Salvador de Bahía. Probablemente non para vivir nelas. Xa sei que non é propiamente unha cidade, pero a ría de Vigo é o contorno ideal no noso país.

—Mar ou montaña?

—O mar é lecer e horizontes abertos. A montaña é, en Galicia, a nosa forma de estar na terra; eu son de Forcarei, de terra de montes. Hai tempo e hai momentos para o mar e para a montaña.

—Un personaxe histórico.

—Valoro máis os esforzos colectivos que os impulsos individuais. Ten habido na historia homes e mulleres singulares e excepcionais, pero os grandes cambios, as transformacións históricas, fannas os pobos.

—Unha frase.

—Bruce Springsteen escribiu que “Alí onde alguén loita pola súa dignidade, pola igualdade, por ser libre, mírao aos ollos”.

—Un libro.

—Moitos. Non creo que se poida escoller un libro só, porque iso é afastar un universo de temáticas, de autores, de estilos... Gústame a novela contemporánea, por exemplo, Saramago ou Auster, e a poesía iberoamericana, Neruda ou Benedetti, por citar algúns.

—Unha película.

—Tampouco creo que se poida escoller só unha película. Aínda que soe a tópico, encantoume no seu día *La vida es bella*, por como representa o amor e a xenerosidade extrema, e a alegría de vivir en tempos terribles.

Paco Castro, gardián reitor do convento de San Francisco

«A sociedade ten que comprender que unha persoa en risco de exclusión é semellante ás demais»

Loita cada día para acadar que todos os cidadáns manteñan a súa dignidade, aínda que non dispoñan de recursos económicos. Paco Castro é o alma máter do fogar-albergue de Xoán XXIII, dirixido por Francisco Honrubia e que obtivo o IV Premio Dereitos Humanos que outorga o Colexio de Avogados de Santiago na festividade de San Raimundo de Peñafort. «Durante o ano 2012 atendemos máis de mil persoas e coa crise económica vemos un novo perfil de usuario», afirma.

Paco Castro (esq.), xunto ao letrado Javier Sánchez-Agustino

Pregunta: Imos comezar pola orixe, de onde é Paco Castro?

Resposta: Eu son de Santiago de Compostela. Nacín aquí en 1971.

P: Como espertou en vostede a vocación franciscana, por que elixe esta orde relixiosa?

R: Non é fácil resumir algo así, porque estamos a falar dun proceso que durou moito tempo. Xa dende moi novo tiven inquedanzas polas cuestións sociais, preocupábame a situación das persoas con menos recursos e descubrín ademais que na miña cidade existían pobres. Un día, cando seguía o rastro destas persoas, acabei nesta casa, en San Francisco, en concreto cheguei ao convento pola porta do albergue, que é o corazón da casa.

P: Xa tiña vocación relixiosa?

R: Nos primeiros anos, o meu posicionamento non era relixioso, porque eu dende a primeira comunión non estaba preto da vida da igrexa. No entanto, chega un momento no que percibo que a esencia da vida non é só material, que hai algo moito máis profundo. Tamén me marcou moito o contacto coa natureza, eu crieime na zona de Sar, preto do famoso monte Gaiás.

P: Unha zona de Compostela na que actualmente se atopa a Cidade da Cultura.

R: Xusto esa zona era para min un paraíso de soidade. Eu ía polas noites a contemplar a cidade, a Catedral e as estrelas. Dende neno, a creación e a orde cósmica tocábanme o corazón. Comecei a afondar na idea de que tiña que haber unha razón máxima e suprema, un principio e un final, algo que lle dese sentido a todo isto. Daquela chega un momento no que, por carencia de referentes na miña vida, necesito atopar a alguén que me axude a darlle sentido á propia existencia, e así chego á figura de Xesús de Nazareth.

P: Como foi ese descubrimento?

R: Tomo nas niñas mans os evanxeos logo de moitos anos e atopo unha mensaxe impresionante, unha figura histórica cun ideal de vida que eu quería vivir. Despois descubrín outro personaxe histórico, San Francisco de Asís, unha persoa nova que na súa época tivo unha serie de iniciativas, sensacións e intuicións que eu tamén sentín. A figura de San Francisco de Asís axudoume a recuperar ese sentido existencial e espiritual da vida, é un gran compañeiro de viaxe e camiño para min.

“O albergue naceu no ano 1971, foi unha acción que fixeron os frades á raíz do Concilio Vaticano II”

P: Cando toma os hábitos?

R: Eu estaba na facultade de Dereito, mais xa comezo a sentir que a miña vida non ten sentido nas aulas, eu quería axudar as persoas máis necesitadas. Sen abandonar de todo os estudos, chega un momento, rematando a carreira, no que decido dar o paso cara á orde franciscana. Ofrecíame a posibilidade de vivir o meu ideal de vida, tamén cun compromiso cos máis pobres.

P: Foi o comezo de todo.

R: Si, atraíame moito o espazo que había no convento de San Francisco para atender as persoas necesitadas. No ano 1994 dei o paso, fago o que nós chamamos o postulado, que é unha primeira fase de contacto cos frades. Despois, fixen o ano de noviciado no convento de Pontearreas e regreso a Santiago para a chamada procesión temporal, onde xa asumes os votos relixiosos durante unha tempada, renovándoos ano tras ano. Finalmente, o paso definitivo, a procesión solemne, chega no ano 2000 nesta casa, no convento de San Francisco. Por cuestións de estudos, complemento a miña formación en Salamanca, remato a carreira de Dereito e fago a licenciatura de Dereito Canónico. Estou tres anos alí e xa regreso a Santiago.

P: Situámonos xa na súa etapa actual. Hoxe está vostede á fronte dun albergue que é un exemplo de solidariedade, como naceu e cales son os seus obxectivos?

R: O albergue naceu no ano 1971, foi unha acción que fixeron os frades á raíz do Concilio Vaticano II. Os franciscanos sempre tivemos un compromiso cos máis pobres, xa que Francisco quixo ser un deles. No ano 2009, Francisco Honrubia, que é quen dirixe agora mesmo o albergue, decide darlle un xiro ao proxecto e pasamos a abrir tamén durante o día, non só polas noites. Tentamos que a xente manteña a súa dignidade, aínda que non teña recursos económicos.

P: A canta xente atende o albergue?

R: Nos últimos tempos, coa crise económica, estamos vendo un novo perfil de usuario, xa non son só as persoas sen teito as que acoden. No ano 2012 pasaron a noite unhas seiscentas persoas e logo atendemos unhas catrocentas que viven na cidade, mesmo familias que veñen demandar a nosa axuda. Falamos de máis de mil persoas.

P: Que servizos ofrece?

R: Hai dous grandes apartados. O servizo nocturno consiste nunha cama limpa, ducha, alimento e roupa. O servizo diúrno inclúe tamén, entre outras cousas, asesoría xurídica, perruquería, atención médica ou cursos de formación, todo por suposto de forma gratuíta.

P: Hai unha maior sensibilización por parte da sociedade nos últimos anos?

R: Grazas aos medios de comunicación, hoxe en día hai situacións de pobreza que están máis visibles para a sociedade, iso é certo, medrou moito a solidariedade pero seguimos tendo unha concepción demasiado... ía dicir unha palabra forte, a palabra miserable; a xente segue a falar en moitas ocasións desta xente coma se fosen cidadáns de segunda. Aínda hai moitos prexuízos, necesitamos un cambio de mentalidade para comprender que esa persoa en risco de exclusión é semellante a nós.

P: Como é a súa relación coas administracións públicas?

R: Loxicamente queremos unha colaboración, pero nalgúns ocasións sentímonos un pouco frustrados. Fago unha chamada de atención para que as administracións públicas se impliquen, xa que non o fan dabondo.

P: Notan que fan tarefas que lle corresponden aos poderes públicos?

R: Evidentemente, si, porque as administracións públicas xestionan os bens que son de todos e tiñan que ter como prioridade as persoas con menos recursos, pero non sempre é así.

“Fago unha chamada de atención para que as administracións públicas se impliquen, xa que non o fan dabondo”

P: Que voluntariado teñen? Medra nos últimos anos?

R: Hai xente máis sensible agora. Iso é certo. As persoas interesadas poden axudar economicamente, porque o albergue ten uns gastos anuais de 165.000 euros, aproximadamente, e tamén axudando ao persoal que traballa no albergue.

R: Como se financian?

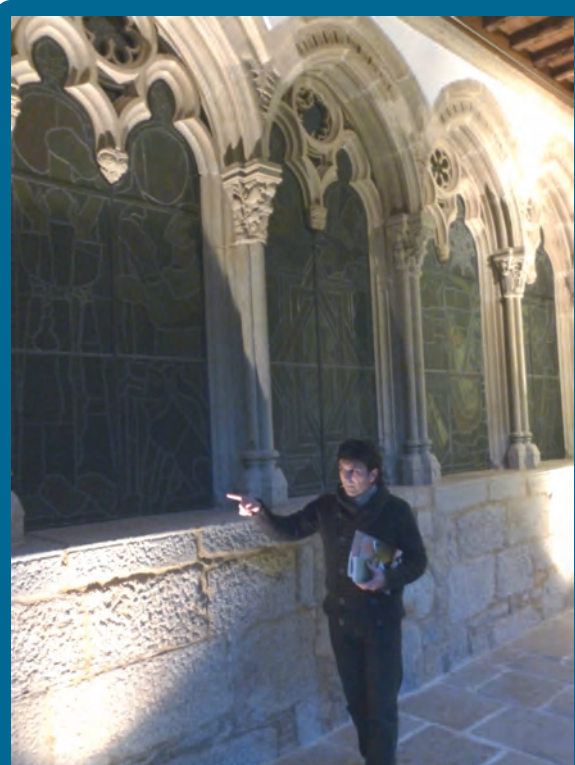
R: A través da iniciativa privada, de persoas que colaboran directamente a través da institución Pan dos Pobres da nosa igrexa, coas subvencións públicas, que moitas veces chegan tarde polas trabas burocráticas, e tamén contamos coa achega da orde franciscana.

P: Imos rematar cunha pregunta de actualidade, referente á elección do Cardeal Bergoglio, o novo Papa Francisco I, que espera e desexa del?

R: Foi unha gran sorpresa, e grata para min cando menos. O feito de que sexa un papa latinoamericano supón recoñecer a realidade puxante do Evanxeo naquelas terras. A igrexa é por definición “universal” (iso significa “católico”), de aí que sexa xa hora de abrirse a esta realidade, que vai alén dos límites xeográficos de Europa.

P: E xesuíta...

R: Tamén me sorprendeu gratamente que sexa xesuíta e o nome elixido, a evocación do noso (de todos) Francisco de Asís, o santo da paz e do amor, o gran reformador da Igrexa na idade media, cuxa única orixinalidade consistiu en vivir o Evanxeo na súa esencia, amando todas as criaturas, ás que el chamaba “irmás”. Os primeiros xestos de sinxeleza e proximidade do Papa gustáronme, aínda que non o vai ter fácil. Deséxolle o mellor, que sexa firme e valente nos seus desexos de seguir a Xesús de Nazareth.

Paco Castro, no claustro de San Francisco

Algunha pregunta máis persoal

—Qué lle gusta facer no seu tempo libre?

—O contacto coa natureza, particularmente co mar, para min é algo fascinante. Tamén me gusta moito a lectura; antes escribía pero agora menos, teño que retomalo.

—Unha cidade.

—Santiago de Compostela e Asís.

—A súa comida favorita?

—Pizza.

—E unha bebida?

—Non teño unha favorita, normalmente bebo auga.

—Mar ou montaña?

—Mar pero con montaña, se pode ser.

—Personaxe histórico co que compartiría mesa e mantel.

—Xesús de Nazareth.

—Unha frase.

—Amarás o teu próximo como a ti mesmo.

—Un desexo.

—Que triunfe o amor no mundo e que haxa xustiza social.

—Un temor.

—Que iso non se consiga.

FESTIVIDADE DE SAN RAIMUNDO DE PEÑAFORT

O Colexio de Avogados de Santiago celebrou o pasado mes de xaneiro a festividade de San Raimundo de Peñafort 2013, cun programa de actos no que destacou a entrega das súas medallas anuais. No evento foron condecorados Gumerindo Guinarte, Ramón Cruces e o albergue de Xoán XXIII.

Máis de trescentas persoas e numerosas autoridades locais e autonómicas dos ámbitos xurídico, político e civil asistiron aos actos. Entre as autoridades presentes, figuraban o vicepresidente da Xunta, Alfonso Rueda; o alcalde de Santiago de Compostela, Ángel Currás; o valedor do pobo, José Julio Fernández; o presidente do Tribunal Superior de Xustiza de Galicia (TSXG), Miguel Ángel Cadenas, e o fiscal superior de Galicia, Carlos Varela.

A xunta directiva do Colexio de Avogados decidiu nesta ocasión que a medalla de ouro no apartado de «avogados» recaese en Ramón Cruces Vilas. “Foi vicedecano do colexio e ten unha traxectoria de máis de cincuenta anos como profesional, ademais de ser unha persoa moi querida na avogacía de Santiago”, asegurou o decano dos letrados composteláns, Evaristo Nogueira.

No seu discurso de agradecemento, Cruces lembrou parte da súa traxectoria profesional e amosou o seu convencemento de que só a honestidade co cliente e a entrega no traballo garanten un bo labor no exercicio da avogacía.

Mesa de autoridades encargadas de entregar os premios durante a festividade de San Raimundo de Peñafort

Francisco Honrubia, Gumerindo Guinarte e Ramón Cruces, antes de recoller as súas distincións no Hostal

Asistentes á celebración da festividade de San Raimundo de Peñafort

Vista xeral da Capela Real do Hostal dos Reis Católicos, durante o acto

No apartado de «non avogados», a medalla de ouro foi para Gumersindo Guinarte Cabada, que ocupou, entre outros, os cargos de secretario xeral da Presidencia da Xunta de Galicia, vicevalador do pobo e secretario xeral da Universidade de Santiago de Compostela (USC).

Apoio ao colexio

“Sempre mostrou, dende as diferentes responsabilidades que desempeñou, un grande apoio tanto ao Colexio de Avogados coma á Escola de Práctica Xurídica”, afirmou Nogueira.

Á marxe das medallas de ouro, o IV Premio Dereitos Humanos foille entregado ao fogaralbergue de Xoán XXIII, polo seu continuo labor en apoio dos colectivos máis desfavorecidos da sociedade local.

Insignias

Tamén recibiron as insignias de ouro os avogados composteláns con máis de corenta anos de traxectoria profesional: Javier

Álvarez Santullano, Juan Guillán Fajardo, José Lorenzo Vázquez e Saturnino Seijo Gamallo.

Tanto o vicepresidente da Xunta de Galicia como o alcalde de Santiago, Ángel Currás, mostraron a súa satisfacción por acudir ao acto de San Raimundo de Peñafort e expresaron a súa firme vontade de seguir apoiando as reivindicacións do colectivo de avogados da cidade, canalizadas a través do colexio. “O Goberno autonómico reforzará o seu apoio ás funcións dos letrados da quenda de oficio, como vén realizando dende o ano 2009”, afirmou Alfonso Rueda, quen tamén manifestou a súa satisfacción pola inauguración do novo edificio dos xulgados no barrio compostelán das Fontiñas.

Por último, tivo lugar unha xura de novos letrados e letradas, antes de dar paso a unha cea de confraternización.

O decano do Colexio de Avogados, Evaristo Nogueira, xunto a Alfonso Rueda, o alcalde Ángel Currás e Ramón Cruces, medalla de ouro

Francisco Honrubia, do fogar de Xoán XXIII, galardoado co IV Premios Dereitos Humanos na gala da festividade de San Raimundo

Evaristo Nogueira, xunto a Gumersindo Guinarte, medalla de ouro no apartado de «non avogados», o vicepresidente da Xunta e o alcalde de Santiago

Altos cargos da Xustiza, como o director xeral Juan José Martín, segundo pola dereita, asistiron ao acto celebrado no Hostal dos Reis Católicos

Os membros da xunta de goberno do Colexio de Avogados de Santiago, antes de comezar a imposición de medallas na capela do Hostal

Como cada ano, numerosos familiares dos galardoados non faltaron aos actos centrais da festividade de San Raimundo de Peñafort

O decano do Colexio de Avogados, xunto ao letrado Juan Guillán Fajardo, o alcalde da cidade e o vicepresidente da Xunta de Galicia, Alfonso Rueda

Saturnino Seijo recibiu tamén unha insignia de ouro como recoñecemento aos seus corenta anos de profesión como avogado no Colexio de Santiago

José Lorenzo Vázquez recolle a súa distinción de mans do decano do colexio, Evaristo Nogueira, durante os actos de San Raimundo no Hostal dos Reis Católicos

Asistentes ao acto, durante o viño de honra ofrecido aos galardonados e os seus familiares na Capela Real do Hostal, antes da cea de confraternización

Imaxe de familia do grupo de letrados que xuraron durante o acto, como paso previo á súa andaina profesional como avogados no Colexio de Santiago

Javier Álvarez-Santullano leu no Hostal un discurso en representación dos catro avogados que recibiron a insignia de ouro do colexio no San Raimundo 2013

Curso de especialización en violencia de xénero

O Colexio de Avogados de Santiago impartiu en abril e maio un curso de especialización en violencia de xénero. Asistiron oitenta persoas, que recibiron trinta horas de clase por parte de diferentes expertos na materia. Entre os asistentes, había avogados do ICA de Santiago que desexan incorporarse á quenda de oficio de violencia de xénero; membros das forzas e dos corpos de seguridade, profesionais da psicoloxía, do traballo social, da criminoloxía e outros colectivos de interese na materia.

O obxectivo do curso era o de afondar na análise da violencia de xénero dende unha perspectiva psicolóxica, asistencial, policial, médico-legal, procesual e laboral, entre outras. Tras a sesión de clausura, o Colexio de Avogados de Santiago expediu a correspondente certificación de asistencia e aproveitamento que se considera suficiente para o acceso á Quenda de Oficio de Violencia de Xénero.

“A violencia de xénero é un grave problema na sociedade actual e é importante que os avogados e outros profesionais reciban a formación adecuada para o tratamento das vítimas e os maltratadores; é un dos cursos máis importantes dos que organiza o colexio e o nivel dos docentes foi moi alto”, asegura Evaristo Nogueira, decano do Colexio de Avogados de Santiago.

As sesións trataron, entre outros aspectos, a asistencia xurídica ás vítimas de violencia de xénero, así como o estatuto legal da vítima e as características da quenda de oficio e da asistencia xurídica gratuíta. Os asistentes prestaron especial atención á intervención dos avogados nos procesos de violencia de xénero, en concreto, ao protocolo que se ten que seguir dende que se produce a denuncia na Policía.

Asistentes ao curso de violencia de xénero no Colexio de Avogados

Patricia López Arnosó cunha das relatoras, Concha Rodríguez

Curso de especialización en mediación civil e mercantil

Cincuenta letrados de Santiago participan ata mediados de xullo no Curso de especialización en mediación civil e mercantil, organizado polo Colexio de Avogados coa colaboración da Escola de Práctica Xurídica de Santiago, a Escola Galega de Administración Pública e a Dirección Xeral de Xustiza da Xunta.

O recurso aos sistemas alternativos de resolución de conflitos, como instrumentos complementarios á Administración de xustiza, veu cobrando cada vez máis importancia nas últimas décadas, debido ás indubidables vantaxes que lles reporta aos usuarios do servizo, á potenciación polas diferentes administracións públicas e a propia política, así como ao propio impulso das reformas lexislativas.

Neste contexto, a Lei 5/2012, do 6 de xullo, de mediación en asuntos civís e mercantís (pendente de desenvolvemento regulamentario), veu darlle un impulso definitivo á mediación, como instrumento eficaz para a resolución de controversias cando o conflito xurídico afecta a dereitos subxectivos de carácter dispoñible.

O curso de mediación celébrase nas instalacións da EGAP

O obxectivo deste curso é dobre: en primeiro lugar, proporcionarlles aos membros da nosa profesión a formación nas técnicas de mediación, o coñecemento dos resortes tanto psicolóxicos, como culturais, e o dominio das ferramentas que facilitan ese acordo, para que poidan competir nas mellores condicións cos profesionais das outras especialidades que van concorrer con eles; e, en segundo lugar, facilitarlles aos avogados composteláns a adquisición da formación inicial específica para exercer como mediador, que esixe a Lei 5/2012 (e o proxecto de real decreto polo que se desenvolve a devandita lei).

As cotas colexiais durante o primeiro ano para os novos avogados, entre as máis baratas de España

O Colexio de Avogados de Santiago cóbralles aos novos profesionais durante o seu primeiro ano de colexiación unha cota de 19,85 euros mensuais, tras un acordo da xunta de goberno do pasado mes de xaneiro (antes estaba en 39,70 euros). Dos 83 colexios de avogados que hai en España, só hai once cunha cota máis baixa.

Nos colexios galegos, os 19,85 euros ao mes de Santiago durante o primeiro ano de colexiación contrastan cos 50 euros de Ourense; 41 en Ferrol; 37,80 euros en Vigo; 30 en Lugo; 26,20 na Coruña, e 25,70 euros en Pontevedra.

A rebaixa partiu dunha proposta da Agrupación de Xoves Avogados do colexio e a xunta de goberno considera vital o apoio aos novos colexiados no actual contexto de crise económica.

“A situación da xustiza é moi complicada e a xunta directiva traballa intensamente para defender os intereses dos colexiados”, asegura o decano, Evaristo Nogueira. As taxas xudiciais supoñen outro contratempo para os avogados máis novos. A cota de colexiación durante o primeiro ano máis cara de España cóbraa a día de hoxe o Colexio de Avogados de Valladolid, con 108,30 euros mensuais.

Exterior do Colexio de Avogados de Santiago

Acordos da Xunta de Goberno

Redución das cotas colexiais trimestrais para as novas incorporacións

A Xunta de Goberno, na sesión do 07.01.2013, logo de estudar a proposta presentada polo presidente da Agrupación de Xoves Avogados deste Colexio de Avogados, acordou por unanimidade o seguinte:

- 1. Reducir nun 50 % as cotas trimestrais de colexiación durante o primeiro ano de colexiación.
- 2. A antedita redución aplicarase ás altas como exercentes residentes que se soliciten a partir do 01.01.2013 e que cumpran os seguintes requisitos:
 - Debe tratarse dunha primeira incorporación (non se aplicará esta redución no caso de existir colexiacións anteriores, ao pasar de non exercentes a exercentes ou cando se proceda doutros colexios de avogados).
 - Debe tratarse dunha alta como exercente residente e ser menor de 35 anos no momento da colexiación.

Polo tanto, a partir do 01.01.2013 ás novas incorporacións que cumpran os requisitos antes indicados reduciráselles a cota trimestral nun 50 % durante o primeiro ano de colexiación.

Exención de cotas colexiais por incapacidade laboral transitoria

A Xunta de Goberno do Colexio de Avogados de Santiago, na sesión do día 07.03.2013, tomou o acordo de que os letrados exercentes residentes que se atopen de baixa por motivo de enfermidade ou accidente durante máis dun mes estarán exentos de pagar a cota colexial trimestral durante o período da baixa.

Requisitos:

- Aplicable a baixas que duren máis dun mes, ata o tope máximo dun ano.
- Aplicable a colexiados exercentes residentes.
- Terá efecto a partir do 01.04.2013.

Solicitud e tramitación:

- Deberá presentarse unha solicitude por escrito e achegar con ela o parte de baixa.
- Logo de que a Xunta de Goberno comprobe a documentación e que a duración da baixa será superior a un mes, tomarase o acordo de exención de cotas ata o momento que se comunique a alta ou se cumpra o máximo dun ano.

Exención do IVE nas cotas colexiais

A Lei 17/2012, do 27 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para o ano 2013 modifica o apartado un, parágrafo 12, do artigo 20 da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, polo que as cotas colexiais quedan exentas de IVE a partir do 01.01.2013. De acordo con esta nova regulación do IVE, a Xunta de Goberno do Colexio de Avogados de Santiago de Compostela, na sesión do 17.04.2013, adoptou por unanimidade o seguinte acordo:

1. Aplicar a exención do IVE ás cotas de incorporación e ás cotas trimestrais ordinarias deste Colexio desde a data do 01.01.2013. (A prestación de calquera outro servizo seguirá suxeita a IVE).
2. Tramitar ante a Axencia Tributaria a correspondente baixa con efecto dende a data do 01.01.2013.
3. Proceder á devolución dos importes cobrados en concepto de IVE polas cotas colexiais do primeiro e do segundo trimestres de 2013 e remitir-lles aos colexiados a correspondente factura rectificativa para que poidan regularizar os importes na declaración do IVE do segundo trimestre.
4. Para compensar o desfase orzamentario que suporá para a tesouraría do Colexio non poder compensar o IVE soportado co devindicado, a partir do 01.07.2013 incrementarase a base da cota colexial en 1,70 € mensuais. Deste xeito as cotas colexiais quedarán fixadas da seguinte forma:
 - Exercentes: 119,20 € (trimestre).
 - Non exercentes: 43,12 € (trimestre).
 - Exercentes non residentes: 43,12 € (trimestre).

Premio Peña Novo para o Colexio de Avogados de Santiago

Xornada «Xustiza e lingua», celebrada o pasado mes de novembro na sede do Colexio de Avogados

Creados para premiar o labor de consolidación do galego na vida institucional de Galicia e na sociedade en xeral, os Premios Peña Novo resolvéronse o pasado 1 de xuño e distinguiron a tres persoas ou entidades. En primeiro lugar, o Colexio de Avogados de Santiago, “polo seu compromiso desde hai máis de dez anos coa lingua galega” así como a publicación integramente en galego, da revista Avogacía Compostelá ou a organización das xornadas Xustiza e Lingua.

O xurado estaba composto por Marisa Peña Cebrerio, secretaria xeral do Consello Galego de Relacións Laborais; Xosé Carballido Presas, enxeñeiro facultativo da Consellería do Medio Rural; Manuel Pérez Rúa, técnico de Cultura do Concello de Moaña; Gonzalo Amoedo López, funcionario do Concello de Redondela e premiado na edición anterior, que actuaron como vogais, e Carme Pérez

Vaquero, secretaria da Fundación Lois Peña Novo.

O xurado resaltou o compromiso coa lingua galega durante máis de dez anos por parte do Colexio de Avogados, así como o desenvolvemento dunha política lingüística efectiva do Concello de Valga e o labor de investigación na etnografía galega por parte de González Pérez.

Precisamente, o Colexio de Avogados de Santiago acolleu no pasado mes de novembro a VI Xornada Xustiza e Lingua, reflexións para a normalización. Entre os obxectivos da xornada, organizada cada ano polo Servizo de Asesoramento Lingüístico do colexio, están a reflexión acerca do proceso de normalización lingüística no ámbito da xustiza e a análise da incidencia das accións encamiñadas a potenciar a lingua galega no eido xudicial.

A apertura correu a cargo de Evaristo Nogueira, decano do Colexio de Avogados de Santiago; Valentín García Gómez, secretario xeral de Política Lingüística; Juan José Martín Álvarez, director xeral de Xustiza, e Rebeca Domínguez, concelleira de Normalización Lingüística do Concello de Santiago.

Nas dúas mesas posteriores participaron Xosé Luís Barreiro Rivas, profesor de Ciencia Política na USC e Luís Villares Naveira, maxistrado do Xulgado Contencioso Administrativo número dous de Lugo. Tamén estiveron nos relatorios o avogado Manuel Babío e Isabel Vaquero, técnica do Servizo de Normalización Lingüística da USC. Esta xornada anual está dirixida a profesionais da avogacía, da procuradoría, da xudicatura e da fiscalía, así como secretarios xudiciais, funcionarios, alumnos das escolas de práctica xurídica, da facultade de Dereito, profesionais dos servizos lingüísticos e persoas interesadas en xeral.

Visita de dous maxistrados da Corte Suprema de Guatemala

Dous maxistrados da Corte Suprema de Xustiza de Guatemala, o equivalente ao Tribunal Supremo español, visitaron no mes de abril o Colexio de Avogados de Santiago. O país centroamericano está inmerso nunha reforma do seu sistema de xustiza civil e recorreu a diferentes institucións xurídicas españolas para recadar información sobre o funcionamento da Lei de axuízamento civil, vixente en España desde o ano 2000.

En concreto, estiveron en Santiago Gabriel Gómez e Thelma Aldana, presidente e maxistrada da Sala I da Corte Suprema de Xustiza guatemalteca. No Colexio de Avogados mantiveron unha reunión co decano, Evaristo Nogueira; o vicedecano, Francisco Rabuñal; Patricia López Arnoso, da xunta de goberno, e Lotario Vilaboy, director da Escola de Práctica Xurídica compostelá.

“Interesáronse polo funcionamento do colexio de avogados, o único que visitaron en España, foi unha reunión de traballo interesante para as dúas partes”, asegura Evaristo Nogueira, decano da institución colexial. “Querían saber como é o funcionamento da xustiza en España e como se aplica a Lei de axuízamento civil, xa que pretenden modificar eles tamén alí as normativas vixentes”, engadiu Nogueira. Os maxistrados mantiveron outra reunión cos xuíces da cidade e asistiron a varios xuízos nos xulgados composteláns.

Santiago Gabriel e Thelma Aldana, no centro da imaxe

Novidades legislativas

- Lei 4/2013, do 4 de xuño, de medidas de flexibilización e fomento do mercado do alugueiro de vivendas (BOE núm. 134 do 05.06.2013)
- Real decreto-lei 27/2012, do 15 de novembro, de medidas urxentes para reforzar a protección aos debedores hipotecarios (BOE núm. 276 do 16.11.2012)
- Real decreto-lei 3/2013, do 22 de febreiro, polo que se modifica o réxime das taxas no ámbito da Administración de xustiza e o sistema de asistencia xurídica gratuíta (BOE núm. 47 do 23.02.2013)
- Baremo de Tráfico: Resolución do 21 de xaneiro de 2013, da Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións, pola que se publican as contías das indemnizacións por morte, lesións permanentes e incapacidade temporal que resultarán de aplicar durante 2013 o sistema para valoración dos danos e perdas causados ás persoas en accidentes de circulación (BOE núm. 26 do 30.01.2013)
- Proxectos normativos:
 - . Anteproxecto de lei de asistencia xurídica gratuíta
 - . Anteproxecto de lei de reforma da Lei de axuízamento civil
 - . Anteproxecto de lei de reforma do Código penal

Circulares informativas

- Circular informativa 01/2013
Festividade de San Raimundo de Peñafort: 18.01.2013
- Circular informativa 2/2013
Convocatoria de xunta xeral ordinaria (1ª/2013)
Redución das cotas colexiais trimestrais para as novas incorporacións
Cotas colexiais trimestrais para o 2013
- Circular informativa 03/2013
Acordos da Xunta de Goberno
Programación de cursos
Comunicación da secretaría do Xulgado de Instrución núm. 3
Acordo da Asemblea de Secretarios Xudiciais de Santiago
- Circular informativa 04/2013
Curso de especialización en violencia de xénero
Curso: Estratexias e técnicas eficaces de negociación para avogados/as
Curso de mediación en asuntos civís
- Circular informativa 05/2013
Acta da Xunta Sectorial de Xuíces de Primeira Instancia de Santiago de Compostela
Solicitudes de certificados de últimas vontades
Protocolo de actuación en supostos de desafiuzamento con riscos de vulnerabilidade
- Circular informativa 06/2013
Convocatoria da reunión territorial da Mutualidade: 20.05.2013
Comunicación de fusión por absorción de Banesto por Banco Santander
- Circular informativa 07/2013
Curso: Perspectiva práctica do dereito sucesorio galego
Curso: Xustiza de ricos e xustiza de pobres: unha mirada crítica á xustiza

Dereito á lingua que eu falo

Francisco Javier Sanjiao Otero

Lingua proletaria do meu pobo
eu fáloa porque si, porque me gusta
porque me peta e quero e dáme a gaña

CELSE EMILIO FERREIRO

O artigo 3 da Constitución española de 1978, que por primeira vez recoñeceu carácter oficial ás outras linguas españolas, tamén asentou unha inxusta discriminación lingüística. Todos os españois teñen o deber de coñecer e o dereito a usar a lingua castelá, pero nas outras só existe o dereito a coñecelas e usalas. O argumento para defender esta primacía do castelán estriba na redacción literal deste artigo, susceptible de cambiar nun hipotético proceso de reforma constitucional que tantas voces e por tantos motivos esixen, e mesmo de interpretar que como as outras linguas españolas serán tamén oficiais nas respectivas comunidades autónomas, neses territorios tamén rexe a obriga de coñecer a lingua cooficial.

Para rachar esta discriminación, ou fixamos o mesmo deber de coñecemento da lingua propia onde corresponda, ou eliminamos o deber de coñecer a lingua castelá en todo o territorio, e incluímos só o dereito de coñecer e usar os dous idiomas (na liña do artigo 5 do Estatuto galego de 1981), dereito que podemos exercer usando calquera das linguas ou todas elas, ou renunciar a empregar calquera destas linguas ou mesmo a expresarnos noutra distinta. Chegado este punto, tamén podemos pensar se non sería mellor ter excluído calquera referencia ás linguas da Constitución como acontece noutros países, en canto afecta a un aspecto moi persoal. Salvo de retornarmos á doutrina lingüística franquista, de infausta lembranza para o noso idioma, resulta difícil concretar o deber de coñecer un idioma por parte da cidadanía salvo nas relacións co sector público.

A lingua, e sobre todo a opción da lingua que cadaquén vai empregar nas súas relacións sociais, constitúe un dereito persoalísimo. Na intimidade, ou como náufragos nunha illa, cadaquén decide en que idioma pensa, en que idioma soña, en que idioma escribe ou en que idioma canta. Porque si, porque lle peta. Non hai restrición posible a esta escolla privada e íntima, e optaremos pola que nos resulte máis querida.

Pero a maioría das veces a lingua usámola para comunicarnos con outras persoas. Ferdinand de Saussure consideraba a lingua un produto social, un medio de comunicación entre seres humanos que viven en sociedades. Admitida a escolla individual, debemos considerar como regulamos socialmente o posible conflito de escoller a lingua coa que imos comunicarnos e relacionarnos con outras persoas.

Se escollen o mesmo idioma para falar entre elas, deberá primar a súa decisión, e calquera imposición doutra lingua constitúe unha intromisión flagrante nos seus dereitos. Actitude que por certo sufriu o galego durante moitos séculos, resultaba habitual até non hai moito, e mesmo hoxe non desapareceu totalmente. Existen moitas testemuñas de como nenos e nenas galegofalantes sufriron castigos nas escolas por falar entre eles en galego, e aínda ás veces reprenden ou estigmatizan a persoas que entre elas falan galego en empresas ou determinados círculos sociais. Pero aínda nestes casos o galego persiste como lingua malia a presión sufrida polos seus falantes, xa fose por comodidade, por convencemento, como elemento integrador da galeguidade, ou por descoñecemento doutro idioma.

Chegados a este punto, debemos considerar que acontece cando hai dúas persoas que falan idiomas distintos, se debe regularse a súa relación ou se unha das linguas debe prevalecer sobre as outras. En principio a comunicación é un xogo cooperativo, o obxectivo das partes é entender e darse a entender, e tende a escollerse aquel idioma no que poida facelo. Asumindo de partida que temos dereito a escoller que idioma utilizaremos, se eu falo varios idiomas, e a persoa coa que quero falar só entende un, a lóxica indica que este será o idioma que empregarei con esa persoa e, se non hai un idioma común, recorreremos aos acenos. Por este motivo, na maioría dos casos non hai conflito, e cada quen é libre de optar por falar no idioma que queira.

Por último, cabe a posibilidade de que dúas persoas queiran exercer o seu dereito lingüístico e falar un idioma distinto, pero aínda neste suposto non ten por que haber un enfrontamento. Aínda que eu fale galego e outro fale castelán, podemos entendernos igualmente, e tampouco ten que haber confrontación. E mesmo se algún rexeita o outro idioma, non está obrigado a relacionarse con ninguén, cadaquén escolle os seus amigos, os seus coñecidos e as persoas con quen relacionarse. Como cliente podo optar por lugares onde se relacionen comigo en galego e, de non facelo, podo saír e buscar outro que cumpra este requisito.

Na esfera privada, cadaquén ten dereito a escoller o idioma no que se expresa, o que non afecta ao dereito á lingua dos demais. O Museo do Pobo Galego, unha institución privada dedicada ao estudo, promoción e difusión do patrimonio histórico-antropolóxico e da

cultura galega, establece nos seus estatutos que o idioma propio da asociación é o galego. Por este motivo, nas súas instalacións todas as rotulacións aparecen única e exclusivamente en galego, aínda que moitos dos seus visitantes non sexan galego falantes, e mesmo non entendan este idioma, pois así pode facer presente nun museo de obxectos a maior creación do pobo galego, a nosa lingua. Como asociación privada exercemos o noso dereito a empregar o noso idioma, e queremos que as persoas que o visitan sexan conscientes de que en Galicia existe un idioma propio, pero non por iso afectamos os dereitos lingüísticos de terceiros.

Son galegofalante e inicialmente esta é a miña opción lingüística con calquera persoa coa que me relacione. Só no caso de constatar que non entende o galego, falarei noutro idioma dos que podo falar, pero de non ter esta certeza seguirei falándolle en galego aínda no caso de que

me conteste noutra lingua. Non quero renunciar á lingua en que falo de non ser preciso, e esta opción non menoscaba os dereitos lingüísticos do outro, nin supón unha falta de respecto. Asumo de partida que hai unha probabilidade moi elevada de que entenderá o que estou a contarlle en galego.

A explicación desta opción é sinxela. En Galicia, segundo os datos da Enquisa de condicións de vida das familias (Instituto Galego de Estatística, 2008), hai un grupo maioritario de individuos bilingües que coñecen galego e castelán (se lle falan en galego un 66,02%, entenden moito o que lles está dicindo, e un 28,77% entenden bastante), e unha minoría de individuos monolingües en castelán (o

4,55% entenden pouco se lle falan en galego, e un minoritario 0,66% declara non entender nada). Aínda que un 20,05% afirma falar sempre en castelán, podo entenderme en galego con tres de cada catro persoas deste grupo, e nin eu nin elas temos que renunciar ao noso dereito á lingua.

Na realidade e por un mal entendido respecto, conséntase que en sociedades bilingües como a galega, a maioría das persoas (61,13%) contesta na lingua na que lle están falando, e só o 38,87% contesta na lingua que fala habitualmente. Cunha agravante, como hai unha lingua minusvalorada socialmente (o galego), o cambio habitual é empregar o idioma de prestixio (o castelán). Calquera conversación entre un galegofalante e un castelanfalante rematará na maioría dos casos en castelán, aínda que os dous poden entender o galego, e mesmo asumindo que en moitos casos o castelanfalante de partida podería falar tamén en galego (só o 3,13% da poboación de Galicia declara non saber falar nada en galego, e o 7,73% di saber pouco galego). Mesmo dous galegofalantes moitas veces falarán entre eles en castelán se algún descoñece que o outro é galegofalante, pois en caso de dúbida recorren á lingua de prestixio, o que na práctica reduce drasticamente o número de conversas nas que se utiliza o galego. Polo contrario, optar polo galego de partida asegura que empregarei esta lingua sempre que atope unha persoa galegofalante, ou que poida entender o meu idioma, e mesmo agradezo de corazón os esforzos que fan por expresarse no meu idioma.

A lingua galega, o instrumento que nos permite vivir e manifestarnos como galegos, é o ben máis relevante do noso patrimonio inmaterial, un activo máis do noso capital como sociedade, e cada un de nós pode contribuír na súa defensa e na súa promoción como instrumento xerador de riqueza. Asumido o dereito a usar o galego, tamén temos o deber de conservalo e traspasalo ás vindeiras xeracións pois, de

non facelo, a sociedade galega futura será máis pobre e mesmo desaparecerá como tal. Respectando o dereito dos demais a optar por outro idioma, pero esixindo o mesmo respecto para nós e para o noso idioma.

Somos libres de visitar os castros, as catedrais, os museos, os parques naturais, pero mesmo de non facelo non podemos baixo ningún concepto esnaquizar estes bens en canto que constitúen un valor material e espiritual do noso pobo. O mesmo acontece coa lingua galega, todos debemos defendela. Un valor primordial do dereito é que serve para protexer os máis débiles dos abusos dos poderosos, quen en ausencia de normas abusarán do seu poder e imporán os seus criterios. E na situación actual, herdeira dun pasado por ventura xa superado, é indubidable que o galego é o idioma máis feble, un capital inmaterial que non debemos perder, e cómpre realizar os esforzos necesarios para acadar este obxectivo.

Este labor deberá ser desempeñado dende a administración pública a través da súa política lingüística, e deixo para outro día o problema do dereito á lingua nas relacións entre axentes privados e institucións públicas. Hoxe só pretendo pedirvos que, como xuristas, asumades o compromiso de poñervos de parte do indefenso, e dende os vossos postos axudedes nesta tarefa de defensa e promoción da nosa lingua, reparando o dano que fixeron ao longo dos tempos moitos dos que vos antecederon

no oficio. Avogados, mestres, cregos e médicos eran persoas con moito predicamento na xente e actuaron, con honrosas excepcións, como axentes desgaleguizadores. Hoxe podedes aproveitar a vosa posición para serdes defensores e propulsores da normalización do galego na sociedade.

Os informes realizados sobre a situación da lingua galega tenden a mostrar con fríos datos que nos últimos anos se observa unha desgaleguización da sociedade, que cada vez se emprega menos o idioma galego e que as taxas de uso se reducen nas xeracións máis novas. É certo que o galego perde forza ante o castelán no conxunto da sociedade, pero estamos a tempo de corrixir este proceso. Fronte á visión pesimista de que o galego está en perigo, eu declaro o meu optimismo no futuro do galego

No pasado o galego era a lingua común, pero só unha minoría defendía o noso idioma e o

seu futuro. A maioría dos galegofalantes consideraba que o seu idioma era inferior en rango, dende o poder procedíase a unha castelánización no ensino, na igrexa, na administración, na empresa... e por iso desgaleguizaban os descendentes na idea de asegurarlles un futuro mellor. Hoxe, cando celebramos o 150 aniversario de *Cantares gallegos*, a maioría dos galegofalantes sabemos que o noso idioma é o que nos permitirá relacionarnos co mundo en mellores condicións. Exercemos o noso dereito á lingua galega, defendémola e esiximos que a respecten, así garantiremos o seu futuro.

Neste obxectivo, os profesionais da xudicatura, da avogacía, da procuradoría, do notariado, dos rexistros, e de calquera outra rama do Dereito, como profesionais cun papel de referencia na sociedade, debemos xogar un papel moi importante para promover e garantir o dereito á lingua na que falamos.

Canta si queres,
na lingua que eu falo.

Cantares gallegos
ROSALÍA DE CASTRO

Deivindicar
ou
devengar?

Soma nota!

A forma correcta en galego é devindicar. O dicionario académico, na súa edición de 2012, acolle esta forma culta co significado 'xerar dereito a unha retribución':

A cantidade reclamada devindicou uns xuros do 10 %.

A súa forma substantiva é devindicación:

A traballadora percibiu a cota íntegra da devindicación do imposto.

Novidades Biblioteca

NOVIDADES 2013

FERNÁNDEZ SEIJO, José María. *Los efectos de la declaración de concurso sobre los contratos*. Barcelona: Bosch, 2013.

RECLAMACIONES frente a la comercialización de las participaciones preferentes. Barcelona: Bosch, 2013.

O'CALLAGHAM MUÑOZ, Xavier. *Código civil: comentado y con jurisprudencia*. Madrid: La Ley, 2012.

VIDAL CARUANA, Gonzalo. *Manual de adaptación al Real decreto-ley 3/2012, de reforma del mercado de trabajo: incluye cuadros comparativos de legislación y esquemas explicativos de la reforma, así como las modificaciones en trámite parlamentario*. La Ley, 2012.

RILLO PERALTA, Elena. *Probática penal. I, La prueba de los delitos contra la administración de justicia*. La Ley, 2012.

GINÈS I FABRELLAS, Anna. *Instrumentos de compensación del daño derivado de accidente de trabajo y enfermedad profesional*. La Ley, 2012.

MARTÍNEZ DE SANTOS, Alberto. *Cuestiones prácticas sobre la vía de apremio en el proceso de ejecución civil: adaptado a la Ley 37/2011, de agilización procesal, y al Real decreto Ley 8/2011, de medidas de apoyo a los deudores hipotecarios*. La Ley, 2012.

GONZÁLEZ GONZÁLEZ, Alfonso. *El despido: análisis práctico de los aspectos sustantivos y procesales: incluye la nueva regulación de despidos colectivos*. Lex Nova, 2012.

MALLADA FERNÁNDEZ, Covadonga. *Blanqueo de capitales y evasión fiscal*. Lex Nova, 2012.

SÁNCHEZ HERNÁNDEZ, Carmen. *La partición judicial de la herencia: un análisis del régimen legal y su aplicación judicial*. Tirant lo Blanch, 2012.

COMENTARIO a la reforma laboral de 2012. Civitas, 2012.

PARTICIPACIONES preferentes: ¿se puede recuperar el dinero invertido?: Prácticas bancarias y protección del consumidor (Doctrina, jurisprudencia, soluciones y formularios). Aranzadi, 2012.

COMENTARIOS al estatuto de los trabajadores. Lex Nova, 2012.

La REGULACIÓN del mercado laboral: un análisis de la Ley 3/2012 y de los aspectos laborales del Real Decreto-Ley 20/2012. Lex Nova, 2012.

ACORDO DE COLABORACIÓN COA EDITORIAL «LA LEY-GRUPO WOLTERS KLUWER»

A editorial La Ley-Grupo Wolters Kluwer, segundo o acordo de colaboración subscrito co Colexio de Avogados de Santiago de Compostela, cedeu gratuitamente para a biblioteca as seguintes obras:

Nuevas tecnologías, protección de datos personales y proceso penal

Edita: LA LEY
Ano: 2012
Páxinas: 783

Preconcursalidad y acuerdos de refinanciación

Autor: Juana Pulgar Ezquerro
Edita: LA LEY
Ano: 2012
Páxinas: 651

Justicia electrónica y garantías constitucionales

Director: Luis M. González de Garza
Edita: LA LEY
Ano: 2012
Páxinas: 728

El proceso penal en la sociedad de la información

Edita: LA LEY
Ano: 2012
Páxinas: 604

Comentario práctico a la nueva ley concursal

Autor: Enrique López López y Agustín Macías Castillo
Edita: LA LEY
Ano: 2012
Páxinas: 1.014

Culpa exclusiva de la víctima en los accidentes de circulación

Directores: Miguel Ángel de Dios de Dios
Edita: LA LEY
Ano: 2012
Páxinas: 417

Violencia de género y derecho del trabajo

Director: Lourdes Mella Méndez
Edita: LA LEY
Ano: 2012
Páxinas: 764

Aspectos fundamentales del derecho procesal civil

Autor: Julio Banacloche Palao
Edita: LA LEY
Ano: 2012
Páxinas: 487

La responsabilidad patrimonial por el funcionamiento de la administración de justicia

Autor: José Luis Manzanares Samaniego
Edita: LA LEY
Ano: 2012
Páxinas: 350

Comentarios a la ley de empleo

Edita: LA LEY
Ano: 2012
Páxinas: 550

O Colexio de Avogados de Santiago posicionouse durante os últimos meses en contra dalgunhas das medidas anunciadas polo ministro de Xustiza, Alberto Ruiz Gallardón, principalmente a imposición de taxas xudiciais. A institución colexial foi protagonista en numerosos medios de comunicación polas súas protestas ante esta lei. Tamén continuaron as críticas pola posibilidade de abrir os xulgados en agosto ou a posible capacidade dos notarios para celebrar matrimonios.

A marxe destes temas, tiveron repercusión outros acontecementos, como a festividade de San Raimundo de Peñafort, que se celebrou na capela do Hostal dos Reis Católicos. Nas últimas semanas, o Colexio de Avogados mostrouse a favor de manter o partido xudicial de Santiago de Compostela.

europapress.es

La Voz de Galicia.es

elCorreoGallego.es

20 minutos.es

laopinioncoruña.es

YAHOO! FINANCE

La Región

Atlántico

Radio Obradoiro

La abogacía de Santiago rechaza "de forma enérgica" las tasas judiciales impulsadas por el Gobierno

Evaristo Nogueira: "Es innegociable e inviable que quedemos sin partido judicial"

Los abogados de Santiago reclaman a Gallardón la "supresión total" de las tasas judiciales

Abogados y procuradores de Santiago se unen para reclamar la suspensión de las tasas judiciales

Abogados de Santiago rechazan las tasas judiciales que impulsa el Gobierno

La Abogacía de Santiago cree que la "imposición" de tasas judiciales creará "una Justicia para ricos y otra para pobres"

Los abogados de Santiago se movilizarán este jueves en protesta por las nuevas tasas judiciales

Los abogados de Santiago son reacios a habilitar los juzgados en el mes de agosto

O Colexio de Avogados condecora a Gumersindo Guinarte, Ramón Cruces e ao albergue de Xoán XXIII

OPINAN DE NÓS

FERNANDO BARROS FORNOS,
SECRETARIO DA CÁMARA DE COMERCIO DE SANTIAGO DE COMPOSTELA

1. Considera os letrados composteláns ben formados profesionalmente?

Os letrados composteláns son profesionais que na súa meirande parte formáronse na facultade de Dereito da USC, centro cunha longa tradición e recoñecemento académico docente.

Un gran número deles recibiron formación a través da Escola de Práctica Xurídica, promovida dende o propio Colexio de Avogados e a USC e, por último, o Colexio de Avogados de Santiago conta cun programa de cursos de formación continua, adaptado ás necesidades actuais dos profesionais, que fan que estes estean suficientemente formados.

2. Cre que cando acode a un avogado recibe un servizo de calidade?

O servizo de calidade en parte vén avalado fundamentalmente polos propios colexios profesionais, aínda que ás veces o cidadán esa calidade unicamente a asocia segundo os resultados dun servizo prestado.

Teño que destacar que, ademais dese servizo de calidade, nos atopamos cun servizo personalizado e cunha grande implicación por parte dos profesionais.

3. Que consellos lles daría aos letrados para mellorar a súa percepción pola cidadanía?

Fomentar a arbitraje e a mediación tratando de buscar solucións alternativas aos conflitos.

Utilización dunha linguaxe máis próxima ao cidadán, xa que en ocasións é demasiado técnica.

4. Pensa que o labor da avogacía é útil para a sociedade? Por que?

Si, é un labor que cumpre unha función social que axuda a garantir os dereitos da cidadanía. Ademais o labor dos avogados non é só importante nos litixios, senón que un bo asesoramento xurídico de antemán evita moitos deles.

5. Cre que o labor de defensa e asesoramento dos avogados é recoñecido e mesmo comprendido suficientemente pola sociedade?

Ás veces, polo descoñecemento do cidadán de todo o entramado xurídico, é difícil que se entenda o labor desempeñado polos letrados, aínda que o cidadán confía plenamente nestes profesionais pola súa entrega e polo seu asesoramento.

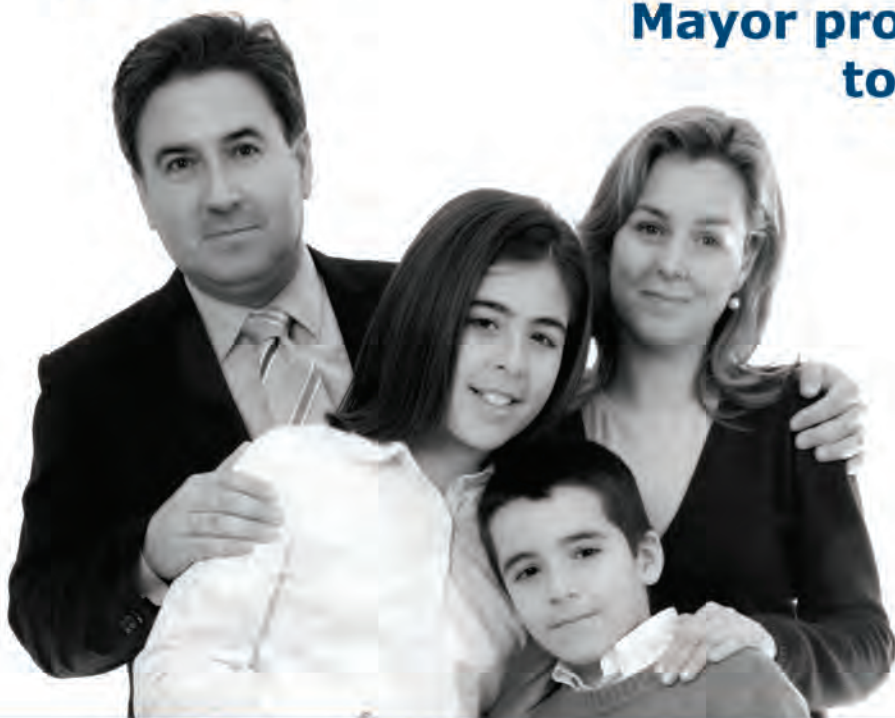
Neste sentido cabe sinalar que os profesionais da avogacía están suficientemente valorados socialmente, cun recoñecemento público expreso a través dos propios medios de comunicación.

De cara á opinión pública, considero que moita xente mestura os avogados cos xuíces e fiscais, polo que debería intentarse unha estratexia de comunicación que reflexionase sobre esta situación.

Fernando Barros

Mayor protección para toda tu familia

Familia Piqueras Arroyo
Mutualistas desde 1993

Comprueba lo poco que cuesta tener acceso a una medicina privada de calidad para ti y tu familia. Elige entre estas tres opciones la que más te convenga:

- 1. Premium.** Incluye las coberturas de Medicina Primaria, Especialidades y Medicina Preventiva, Medios de Diagnóstico Completos, Tratamientos, Cirugía y Hospitalización y Servicios Adicionales.
- 2. Premium-Dental.** Incluye las coberturas de la opción Premium, más la de Servicio Dental.
- 3. Premium-Dental-Reembolso.** Incluye las coberturas de Premium-Dental, más la opción Reembolso de Gastos.

PRIMA MENSUAL PARA AMBOS SEXOS¹

EDAD ²	PREMIUM	PREMIUM DENTAL	PREMIUM-DENTAL-REEMBOLSO
0-19	38,89 €	40,00 €	68,89 €
20-59	43,89 €	46,11 €	77,78 €
60-64	90,00 €	92,22 €	127,78 €

- No incluidos los impuestos de la CLEA que se abonan en el primer recibo de cada aniversario de la póliza (entre 0,70 y 2,30 euros). Primas vigentes para el año 2013.
- Se considera la más próxima al cumpleaños en el momento de contratar, y cada 1 de enero. La edad máxima de contratación es de 64 años.

Prima especial para nuevos mutualistas para la opción Premium-Dental:

35 € durante los tres primeros años, para menores de 50 años.*

Para más información entra en nuestra web

www.mutualidadabogacia.com

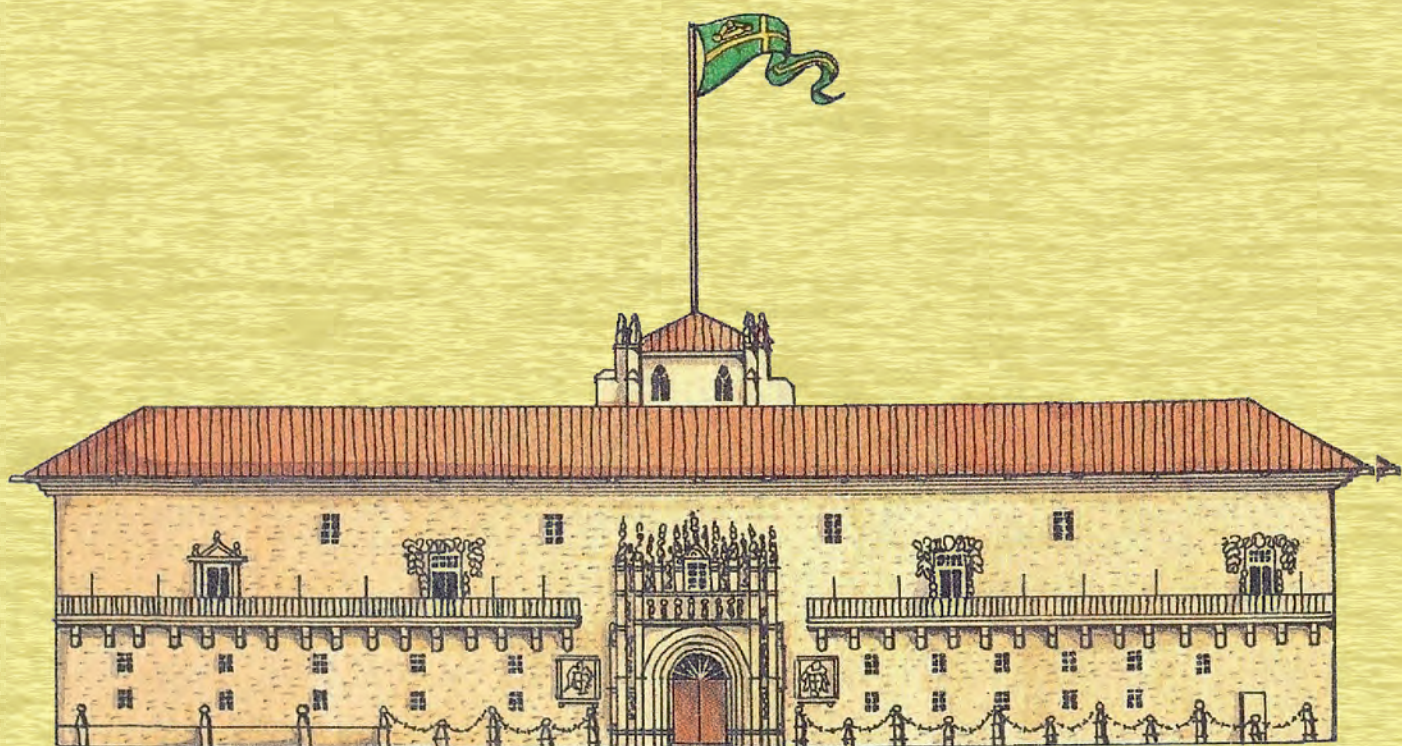
escribe a **buzon@mutualidadabogacia.com**

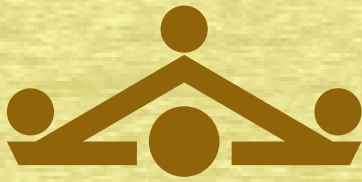
o llama al **902 25 50 50**

Síguenos en: MutualidadAbogacia @MutuaAbogacia

* El alta en el seguro Plus Salud está condicionada a los criterios técnicos de suscripción de la Mutualidad de la Abogacia y a sus servicios de selección médica. La edad máxima de contratación es de 64 años. Las preexistencias en el momento de la contratación no estarán cubiertas.

*Viaxar é soñar,
construír sensacións na imaxinación
para máis tarde facelas realidade*

PARADORES
HOSTAL · DOS · REIS
CATOLICOS
***** GL

www.parador.es